

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 30 Μαΐου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 69

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ, ἐκ τῶν τοῦ G. Barrili.
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.
—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κ.λ. κ.λ.

ΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ

[Ἐκ τῶν τοῦ GIULIO BARRILI]

[Συνέχεια]

« — Θεῖα, πράγματι: c'est le mot! Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι ἐπέτυχεν ἀμέσως καὶ ἔνευ μάχης. Ὁ πρωθυπουργὸς ἀπέδειξεν, ὅτι δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ στερηθῶσιν οἱ πολῖται ὅ,τι ὀφδοῦντο στόματα περιμένουσιν ἀνυπομόνως καὶ ὅτι οἱ τρεῖς λοιποὶ μὲν ἀρκούσιν ὡς ὀρεκτικά. Ἀλλ' ἡ Δρόσος τῆς Πρωσίας εἶπεν ὅτι, ὡς βασιλόπαις, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβαλῆ τὴν θέλησίν της εἰς τε τὸν πρωθυπουργὸν καὶ εἰς πάντας τοὺς ὑπηκόους. Καὶ ἐπειδὴ ὁ πρωθυπουργὸς ἐτόλμησε νὰ ὑποτονθορίσῃ παρατηρήσεις τινὰς εἰσέτι, ὁ βασιλεὺς ἐγρονθοκόπησε τὸν πρωθυπουργόν, ὅστις ἔπεσεν ἀναποδα, et ne donna pas même sa demission.

» — Ζήτω ὁ βασιλεὺς! ἀνέκραξεν.

» — Ἐτοιμασθήτε λοιπὸν νὰ παρυσιασθῆτε εἰς τὴν ἡγεμονίδα. Εἴσθε ἐλεύθεροι νὰ διέλθητε τὴν πόλιν ὀλόκληρον, ἀλλὰ σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ ἐξέλθητε τοῦ φρουρίου τούτου, διότι ὁ λαὸς δύναται νὰ λάβῃ τὴν περιέργειαν νὰ λύσῃ ὁ ἴδιος τὸ πρόβλημα... ἐνοεῖτε; Καὶ τοῦτο ἤθελε καταστρέψῃ τὰ σχέδιά μου. Ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι καὶ ὑμεῖς θὰ γίνητε un sauvage comme il faut, ὡς ὁ δούλος σας. Εἶμαι γέρον καὶ ἤθελον ν' ἀφήσω ἄλλον τινὰ εἰς τὴν θέσιν μου de pionnier du progrès

» Ὅσως ἐλαλεῖ ὁ Μέντωρ μου: ἐγὼ ὅμως δὲν προσεῖχον πλέον εἰς τὰς ὄνειροπολήσεις του, ἀλλ' ἐσκεπτόμην μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν χαριτόβρυτον ἡγεμονίδα, τὴν πόσιν καταλλήλως φροντίζουσαν δι' ἐμέ. Πάντες τοιοῦτοι οἱ ἄνδρες! Ἐκάστη γυνή, ἥτις ἐνδι-αφέρεται πως δι' ἡμᾶς, εἶναι βεβιαία νὰ

καθέξῃ θέσιν τινὰ εἰς τὴν καρδίαν ἡμῶν. Καὶ ἡ δι' ἐμέ ἐνδιαφερομένη γυνή ἦτο ὠρχία: ὁ Maître Labsolu τὸ ἔλεγε, καὶ ἡδυνάμην νὰ πιστεύω αὐτῷ, ἐπειδὴ τὴν προῖαν εἶχον ἰδεῖ μαρτυρίας πολλὰς τῆς ὠρχιότητος τῶν γυναικῶν τῆς Ὀκουενακάτης. Ἐλθσάμην, τὸ ἠμολογῶ, τὴν ἀξιολόγητον θέσιν μου, τὴν ἀπώλειαν τῶν συντρόφων μου, τὰ θερμὰ εἰσέτι ὅστα αὐτῶν... Καὶ ἐκτένισα τὴν γενειάδα μου διὰ τοῦ κτενὸς ὃν μὰς ἔδωκεν ἡ φύσις: τὴν ἐκτένισα φιλοστόργως, συλλογιζόμενος ὅτι τὰ βλέμματα τῆς ὠρχίας ἡγεμονίδος εἶχον σταματήσῃ ἐπὶ τῶν νῦν ἀργυρῶν. τότε δὲ χρυσῶν τριχῶν αὐτῆς.

» Ἦλθεν ἐπὶ τέλους ἡ ὥρα ἡ καταλληλὸς πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς βυσιλικῆς προστατιδὸς μου, ἠκολούθησα τὸν Labsolu.

» — Οὐχὶ ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν οὗτος βλέπων ὅτι διηθυνόμην πρὸς τὴν μεγάλην ὁδόν: ἡδύνατο νὰ μὰς ἴδῃ ὁ πρωθυπουργός, καί...

» — Καὶ τί;

» — Αἶ!!! Ἀγαπᾷ τὴν ἡγεμονίδα, καί, ὡς εἰζεύρετε, οἱ ἐρασταὶ ὁμοιάζουσι τὴν κνίδα: qui s'y frotte s'y pique. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ συγκινήσῃ ὁ ἔρωσ τὴν ἡγεμονίδα, ἥτις... Ἀλλὰ σιωπή, ἰδοὺ αἱ θαλαμηπόλοι αὐτῆς.

» Δύο γυναῖκες, αἱ θαλαμηπόλοι περὶ ὧν ὠμίλει ὁ Labsolu, ἐκάθητο ἐπὶ τῶν βελτιδῶν οἰκίας πολὺ τῶν ἄλλων ὠραιοτέρως καὶ κομψοτέρως. Ὁ ὀδηγός μου ἀντήλλαξε λέξεις τινὰς μετ' αὐτῶν, καὶ ἀμφότεραι εἰσῆλθον εἰς τὴν καλύβην.

» — Ce sont demoiselles de bonne maison, εἶπεν ὁ Labsolu. — Elles sont presque nues, ἀλλὰ δὲν πειραξέει ἡ γυμνότης ἐδῶ εἶναι ἀθῶα, καὶ οὐδεὶς προσβαλλεται ἐξ αὐτῆς la honte est une invention des tailleurs, καὶ ἐδῶ pas de tailleurs, et, par conséquent, pas de honte! Μό-

νον οἱ προῦχοντες συνειθίζουσι νὰ καλύπτονται δι' ὀφασμάτων, ἅτινα ἐξάγονται ἐκ φυτῶν τινῶν, οὐχὶ ὅμως ἐξ αἰδοῦς, ἀλλὰ διότι τὰ ὀφάσματα ταῦτα ἀπαιτοῦσι πολλὸν κόπον καὶ δὲν ἔχουν πάντες τὸν τρόπον νὰ τὰ ἀγροάζωσι. Θὰ ἴδῃτε τὸν μανδύαν τῆς ἡγεμονίδος, καὶ διὰ τοιοῦτο θελακτικῶς τρόπου περιβάλλεται αὐτόν: c'est qu'elle est coquette. Rosée du Matin! Et, ma foi, elle a bien raison de l'être. car elle est jolie comme les Amours!

» Ἐπαῆλθον ἐν τούτοις αἱ θαλαμηπόλοι καὶ ὠμίλησαν μετὰ τοῦ Labsolu. Ἐκ τῶν νευμάτων αὐτῶν ἐνόησα ὅτι ἔπρεπε νὰ εἰσέλθωμεν.

» — Ἡ κατηραμένη γλῶσσα! εἶπον πρὸς τὸν φίλον μου, δὲν θὰ ἐννοήσω ποτὲ γρῦ.

» — Ἀπατάσθε: πέντε ἢ ἕξ ἡμέρας ἀρκούσι νὰ συνειθίσθητε εἰς τὴν προφοράν καὶ νὰ μαντεύσῃτε πού χωρίζονται αἱ λέξεις: τὸ ὑπόλοιπον ἔρχεται ἐντὸς μηνός. Vous y mordrez, mon garçon! Δὲν θὰ δυνηθῆτε βεβαίως νὰ καμῆτε ἀμέσως ἐκτεταμένην ὀμιλίαν, οὔτε νὰ λαλήτε περὶ φιλοσοφίας. Mais, quoi bon; Οὐδεὶς ἐδῶ γνωρίζει τί ἐστὶ φιλοσοφία. Ἄλλως τε, θὰ σὰς δώσω μαθήματα τινὰ. Ἀλλ' ἄς εἰσέλθωμεν, ἡ ἡγεμονίς μὰς περιμένει: courage, mon garçon, et que la vue du soleil d'Ocuenacati ne vous éblouisse pas!

» Εἰσῆλθωμεν εἰς τὸν προθαλαμὸν, ὅθεν αἱ θαλαμηπόλοι μὰς εἰσήγαγον εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ Δρόσος τῆς Πρωσίας, ἥτις ἐκάθητο ἐπὶ τινος σκεύους ὁμοίου πρὸς κλίνην, ἠγέρθη εὐγενέστατα ἵνα ἀποκριθῇ εἰς τὸν εὐλαβῆ χειρισμὸν μου καὶ εἰς τὰς τρεῖς βαθυτάτας ὑποκλίσεις τοῦ Labsolu.

» Ἐδῶ, φίλοι μου ἐπιτρέψατέ μου νὰ σταματήσω ὀλίγον. Εἶδον πολλὰς γυναῖκας καὶ πολλὰς ἴσως θὰ ἴδω κατὰ τὸ διασπασμὸν τῆς ζωῆς μου, καὶ περὶ αὐτῶν θὰ ἐκφέρω κρίσιν,

ἐπειδὴ ἡ χιὼν τῆς γενειάδος δὲν ἐπεζετάρθη καὶ ἐπὶ τῆς καρδίας, οὐδ' ἐτύφλωσε τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ἀλλὰ καὶ χιλίας ἂν ἴδω, πέποιθα ὅτι ποτὲ δὲν θὰ εὗρω καλλονὴν τόσῃ θαυμασίαν ὡς τὴν τῆς Δρόσου τῆς Πρωίας, τῆς ἡγεμονίδος τῆς Ὀκουενακάτης. Ἡ ἐπιδερμὶς τῆς ἐφαίνετο ὀλίγον μελαγχροινὴ, καὶ ὑπ' αὐτὴν διεκρίνετο τὸ αἷμα ρεῖον εἰς τὰς φλέβας, ὡς ὁ ροδόχρους χυμὸς ὑπὸ τὸν μαλακὸν φλοιὸν βερυκόκκου. Μελανωτάτην καὶ βοστρυχώδη εἶχε τὴν κόμη, κυανοὺς τοὺς ὀφθαλμούς, κεκαλυμμένους ὑπὸ μακρῶν καὶ κίονει ὀλοσηρικῶν βλεφαρίδων, αἵτινες ἐξήγειρον ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀπείρους ἐπιθυμίας. Τί δὲ νὰ σὰς εἶπω περὶ τοῦ προσώπου τῆς; Τὸ μέτωπόν τῆς δὲν ἦτο εὐρύ, ἀλλ' αἰ ἐξοχαί του ἐδείκνυον ἰσχυρὰν νοημοσύνην. Ἡ ρὶς δὲν ἦτο τόσο μακρὰ καὶ εὐθεῖα ὅσον ἀπαιτεῖ ἡ ἑλληνικὴ τέχνη· ἀλλ' ἡ φύσις δὲν θὰ τὴν ἀπηνεῖτο βεβαίως· ταυτὴ ἦτο ἡ κομψότης καὶ ἡ καλλονὴ τῆς καμπύλης τῶν ρωθῶνων τῆς. Τὸ στόμα ἐπὶ τέλους ἦτο, ἄνευ ὑπερβολῆς, δοχεῖον ἀνατολικῶν μαργαριτῶν. Μὰ τὴν ψυχὴν μου! ὅτε εἶδον τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, ἔμεινα ἐκστατικὸς παρατηρῶν αὐτήν, καὶ τὴν ἐλάτρευσα ὡς εἰδωλολάτρης. Καὶ σήμερον, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει αὐτῆς, τὸ αἷμά μου κοχλάζει εἰς τὰς φλέβας. Ἦθελον νὰ σὰς περιγράψω ὅλας τὰς ἡδίας σκέψεις, ἀς ἡ θεὰ τοιαύτης θείας καλλονῆς ἐγέννησεν ἐν τῷ νῷ μου... ἀλλὰ ἡ γλῶσσά μου δὲν δύναται... καὶ ἐξακολούθω τὴν διήγησιν.

» Ἡ ἡγεμονὶς ἡγέρθη, ὡς εἶπον, ἐν ἀποδόσῃ τὸν χαιρετισμὸν μας· εἶτα δὲ ἐκάθισε πάλιν, νεύουσα εἰς ἡμᾶς νὰ καθίσωμεν ἐπὶ δύο ἐδρῶν κατεσκευασμένων κατὰ μίμησιν τῶν εὐρωπαϊκῶν ὑπὸ τοῦ Labsolu, καλητέρου μυροποιοῦ καὶ διπλωμάτου ἢ τέκτονος καὶ λεπτοουργοῦ.

» Ἀλλ' οὕτε ὁ Μέντωρ μου οὕτ' ἐγὼ ἐπαφελήθημεν τῆς εὐγενοῦς ἀδείας καὶ ὁ Labsolu, ἄτε μέγας ρήτωρ, ἤρχισε τὸν λόγον του.

» Ἡ ἀξιολάτρευτος ἡγεμονὶς μου μοὶ ἐπιτρέπει ὅπως, συστάνων αὐτῇ συναδέλφον μου τινὰ ἐξ Εὐρώπης, τῇ ὁμιλήσω τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν ἢν αὐτὴ ἐννοεῖ καὶ λαλεῖ μὲ τὴν χάριν;

» Oui, Monsieur, ἀπεκρίθη ἡ ἡγεμονὶς διὰ φωνῆς, ἥτις μοὶ ἐφάνη οὐρανια, ἐνῶ αἱ παρειαὶ τῆς ἐπορφυροῦντο ἐπιχαριτωσ.

» — Eh bien! ἐξηκολούθησεν ὁ Labsolu. Ἐχὼ τὴν τιμὴν νὰ συστήσω εἰς τὴν Υ. Υ. τὸν Caila Lapi, ὡς τὸν ὠνόμασεν ὁ σεβαστὸς ἀδελφός Ὑμων, τὸν Caila Lapi, ὃν ἡ Ὑμετέρα καλωσύνη ἔσωσεν ἐκ βεβαίου θανάτου, καὶ ὅστις...

» Ἦθελσα τότε νὰ διακόψω τὸν ρήτορα εὐχαριστῶν καὶ ἐγὼ τὴν ἡγεμονίδα· ἀλλὰ, θεωρῶν αὐτήν, ἔχασα ἐντελῶς τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν κατώρθωσα νὰ εἶπω ἄλλο τι παρὰ τὰς λέξεις « Ἠγεμονίς, σὰς εὐχαριστῶ ».

» Προσέβην ὁμοῦ τὰς λέξεις ταύτας, εἶχον θέσει τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, διὰ δὲ τῆς καρδίας ἐκφράζει τις πλέον ἢ διὰ φλυαρίας δύο ὥρων.

» Ὁ Labsolu ἐξηκολούθει:

» — Caila Lapi que vous voyez, εἶναι ὁ τρίτος υἱός...

» — Τίνος εἶμαι τρίτος υἱός; τί διάβολον λέγεις; — ἠρώτησα τὸν φίλον μου διὰ βλέμματος, ὅπερ αὐτὸς ἐνόησε πάραυτα, ἐπειδὴ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς με ὡσεὶ διὰ νὰ μὲ ἡσυχάσῃ, καὶ ἐξηκολούθησεν.

» — Il est modeste, lui; mais moi dans son intérêt, je dois tout dire. Ὁ Caila Lapi εἶναι ὁ τρίτος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Γενούης ἰσχυροτάτου κράτους πολὺ μακρὰν ἐντεῦθεν, ὅπου κατασκευάζονται πλοῖα ἑκατοντάκις μεγαλειτέρα τῶν ἡμετέρων. Ἐταξίδευσεν διὰ τῶν θαλασσῶν τούτων, ἵνα μελετήσῃ τὰ ἔθιμα τῶν χωρῶν μας διὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἤθελε προσκληθῆ εἰς κενὸν τινα θρόνον τῆς Εὐρώπης, ὅτε ἡ ὀργὴ τοῦ Κουτκού τὴν προσέβαλε, καὶ τὸ πλοῖόν του ἐβυθίσθη εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τῆς πολυαριθμοῦ συνοδίας αὐτοῦ. Τρεῖς μόνον ἐκ τῶν ὑπηκόων του ἐσώθησαν μετ' αὐτοῦ, καὶ ἡ Υ. Υ. γνωρίζει ποῖον ὑπῆρξε τὸ τέλος τῶν· ἀλλ' ὁ Caila Lapi εἶναι εὐχарιστημένος ὅτι ἔτυχεν ἐδῶ, οἷοι χρεωστέϊ τὴν σωτηρίαν του...

» — Ἄ! ναί, ἔχει δίκαιον, ἀνέκραξα πίπτων πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ὠραίας ἡγεμονίδος καὶ ἀσπαζόμενος τὴν ἄκραν τοῦ μανδύου τῆς. Δὲν λυπούμαι διὰ τὸ ναυάγιον... οὕτε διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ βασιλείου μου, διότι παντα ταῦτα μοὶ παρέσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδω τὴν Δρόσον τῆς Πρωίας.

» Προσεχώρουν, ὡς βλέπετε, εἰς τὰ σχέδια τοῦ Labsolu, χωρὶς νὰ ἐννοήσω διὰ ποῖον σκοπὸν οὗτος ἤθελε νὰ μὲ συστήσῃ ὡς βασιλόπαιδα. Ἀλλὰ τίς ὁ μὴ χαίρων ἐξω τῆς πατρίδος του, νὰ φαίνεται μεγαλύτερος ἀφ' ὅ, τι εἶναι;

» Εἰς τὴν ὁρμὴν μου ἐκείνην, ἡ ἡγεμονὶς ἐμεῖδιάσεν ἐρυθριῶσα. Τότε ἤμην νέος τὴν ἡλικίαν, δὲν ἤμην ἄσχημος, ἡ ἀπαράμιλλος καλλονὴ τῆς γυναικὸς ἐκείνης μοὶ ἐθέρμαινε τὸ αἷμα, καὶ οἱ ἐνθουσιώδεις λόγοι μοὶ ἐνεποιούον αἰσθήσιν.

» — Ἡ θυγάτηρ τῆς Νεφέλης τῆς Δύσεως, εἶπεν ἡ ἡγεμονὶς τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς με (ἤμην πρίγκηψ καὶ ἐγὼ, μὴ λησμονήτε) χαίρει βλέπουσα ἄνθρωπον ὡς τὸν Caila Lapi, προσερχόμενον ἐξ ἀπομεμακρυσμένων χωρῶν. Ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Γενούης δὲν θὰ εὗρη ἐδῶ οὐδὲν τὸ εὐχάριστον. Ἐξ ἐναντίας μαλιστα ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ κλαύσῃ διὰ τὸν θάνατον τῶν ἀδελφῶν του λευκῶν. Ἀλλ' ὁ πανίσχυρος Κουτκούς ἐποίησε διάφορα τὰ ἤθη· ἐδῶ ὁ ἄνθρωπος πρόγει τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὁ Δρόσος τῆς Πρωίας δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ τοῦτο. Δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ὁμοῦ ν' ἀποθάνῃ καὶ ὁ Caila Lapi, ὅπως οὗτος, ἐπιστρέψας εἰς τὸ βασιλείον του, δυνηθῆ νὰ εἶπῃ εἰς τὴν ἐκλεκτὴν τῆς ψυχῆς του ὅτι καὶ ἐν Ὀκουενακάτῃ ὑπάρχουσι γυναικὶς ἔχουσιν εὐγενὴ τὴν καρδίαν.

» Οἱ λόγοι τῆς ἡγεμονίδος ἀντήχουν εἰς τὰ ὦτά μου γλυκύτατοι ὡς οὐρανια μουσική. Ναὶ μὲν ἦσαν πάντοτε ὀρθοί, καὶ διδάσκαλος ὀλιγώτερον φίλαυτος τοῦ Labsolu ἤθελεν εὖρει λάθη πολλὰ καὶ ἀσυνταξίας καὶ ἀκυρολεξίας· ἀλλὰ τί ἐσήμαινε τοῦτο,

ἀφοῦ ἡ γλυκύτης τῆς φωνῆς καὶ αὐτὰ τὰ λάθη καθίστα λατρευτά :

» — Ἠγεμονίς, ἀπεκρίθη ἐνθους, οὐδεμία γυνὴ ἐκδέχεται ἀνυπομονοῦσα τὴν ἐπιστροφήν μου· ἀλλ' ἂν ὁ Θεὸς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπανίδω τὴν πατρίδα μου, οἱ πάντες θὰ μάθωσιν ὅτι ἡ Δρόσος τῆς Πρωίας εἶναι ἡ ὠραιότατη, ἡ εὐγενεστάτη ἡγεμονὶς τοῦ κόσμου.

» — Πῶς; ὁ Caila Lapi δὲν ἔχει γυναικᾶ τινὰ τῆς πατρίδος του, ἢν θὰ νυμφευθῆ μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του; ὠραία τινὰ καὶ λευκὴν βασιλόπαιδα, ἥτις θὰ περιμένῃ αὐτὸν βλέπουσα πρὸς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ διακρίνῃ τὸ ποικιλόχρουν πλοῖόν του ἐπιστρέφον;

» — Ὅχι, ἡγεμονίς· ὁ Caila Lapi οὐδὲν ἔχει. Οὐδεμία γυνὴ ἀγαπᾷ αὐτὸν καὶ ἡ καρδία του εἶναι βωθὴ ὡς ὁ θάνατος.

» — Ah! la jeunesse de nos jours est bien sérieuse — ἀνέκραξεν ὁ Labsolu. Κατὰ τὴν ἐποχὴν μου οὐδεὶς ποτε ἐμεινεν εἰκοσιτέσσαρας ὥρας sans une amourette au coeur. La nature alors avait encore horreur du vide. Ἀλλὰ τὸσον καλῆτερα! Δὲν θὰ λυπηθῆτε παραπολύ διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς πατρίδος, καὶ θὰ νυμφευθῆτε ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ τῆς Κυβερείας. Αἱ γυναῖκες ἐνταῦθα εἶναι ὠραιόταται, αἱ;...

» — Ὡ! ναί, ὠραιόταται!

» — Ἄ! διέκοψεν ἡ ἀθῶα ἡγεμονίς. Ὁ Caila Lapi εἶδεν ἠδὲ ἐνταῦθα γυναῖκα ἀρέσκουσαν αὐτῷ;

» — Ναί... ὄχι... δηλαδή...

» Δὲν ἤξευρον τί νὰ εἶπω, εὐρισκόμεν ἐξ φοβερᾶν ἀμηχανίαν· ἡ δὲ ἡγεμονίς ἐθεώρει προσεκτικῶς δέσμη ἢν εἶχον ἐν χερσίν ἐξ ἀνθέων λευκῶν καὶ εὐωδῶν ὡς μαγνῳλία.

» — Λησμονεῖτε, ἐξηκολούθησα, ὅτι εὐρίσκουμαι μετὰ θανάτου καὶ ζωῆς, καὶ ὅτι ἀναπνέω εἰσέτι χάρις εἰς τὴν εὐγενὴ Δρόσον τῆς Πρωίας!

» — Caila Lapi θὰ σωθῆ. τὸ ὀρκίζουμαι, ἀνέκραξεν ἡ ἡγεμονίς, ἐγείρασα βασιλικῶς τὸ μέτωπον. Καί, ἂν θελήσῃ... ἂν δὲν θὰ τῷ ἀπαρῆσῃ νὰ ζῆσῃ ἐν Ὀκουενακάτῃ, ὁ ἀδελφός μου θὰ ἐκπληρώσῃ πάντα αὐτοῦ πόθον.

» Ἦτο ὠραία οὕτως ὁμιλοῦσα, ὠραιότατη, φίλοι μου, μὰ τὴν ψυχὴν μου. Οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθηροβόλου ὑπὸ τὰς μακρὰς βλεφαρίδας, οἱ λευκοτάτοι ὀδόντες διέλαμπον διὰ τῶν κοραλλίνων χειλέων τῆς. Ἀλλ' ἔχω λευκὴν τὴν γενειάδα, καὶ νὰ ὁμιλῶ περὶ τούτων τῶν πραγμάτων ἀρμόζει εἰς ἐμὲ τὸσον ὅσον ὁ χορὸς εἰς ἄρκτον. Φαντάσθητε ὑμεῖς πᾶν ὅ, τι θέλετε· ἐγὼ ἐξακολούθω τὴν διήγησιν μου.

» — Ὅχι, ἀνέκραξα, χωρὶς νὰ ἤξεύρω τί ἐπραττον, τί ἔλεγον· ὁ Caila Lapi δὲν ἐπιθυμεῖ τίποτε· ὁ Caila Lapi δὲν θὰ ἔχῃ οὐδεμίαν γυναῖκα, ἀφοῦ οὐ δύναται νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὴν μόνην ἐκείνην, ἥτις ἔτρωσε τὴν καρδίαν του!

» Ἡ Δρόσος τῆς Πρωίας μ' ἐθεώρησεν ἐκπληκτος.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

Δένδρον τι φθαρὲν καταπίπτει σσηπὸς καὶ ἐκτείνεται χαμαί, πάραυτα δὲ ἡ κόνις του καλύπτεται ὑπὸ ἀπειρίας βλαστῶν αὐξανόντων ταχέως, ὡς εἰ εἰς τὰ εὐτυχῆ ἐκεῖνα κλίματα χίλια ζῶα προκύπτουσιν ἐκ τοῦ θανάτου, ἵνα ἀναπληρώσωσι τὸ κενόν, ὅπερ ἐπροξένησεν ἡ ἐκλείψις ἐνὸς ὄντος.

Ἀπὸ τῆς ἐξωτάτης κλίμακος μέχρι τῆς ἐπαύλεως Καρδένας ἡ θεὰ ἐκτείνεται εἰς τὸ βάθος ἀτελευτήτου δενδροστοιχίας, ἀποτελουμένης ὑπὸ ἐξ στίχων κολοσσιαίων φοινίκων, οὓς ἐκλαμβάνει τις ὡς μνημεῖα ἐκ γρανίτου κατεσκευασμένα ὑπ' αὐτῶν τῶν χειρῶν τῆς φύσεως.

Ἐκτεταμένον ἄλλος ἐκτείνεται πρὸς τὰς κοιλάδας τῆς ἐπαύλεως, πλὴν ἐν αὐτῷ δὲν ἀπαντᾷ τις τὰ δένδρα ἡμῶν τῆς Εὐρώπης.

Ἐκεῖ ἀνωφελῶς ἀποθαίνουσιν αἱ φυτεῖαι.

Ἡ φύσις ἀναλαμβάνει τὴν μέριμναν ταύτην.

Ἄν τις παύσῃ καλλιερῶν ἄγρον, ἐγκαταλείψῃ δ' αὐτὸν εἰς τὴν τύχην του, μετὰ τινὰς μῆνας δὲν θά δυνήθῃ νὰ διαθῇ αὐτὸν ἄνευ τῆς βοήθειας σκαπανέων καὶ ὑλοτόμων.

Μετὰ τινὰ ἔτη ὁ ἄγρος ἐκεῖνος θά μεταμορφωθῇ εἰς παρθένον δάσος.

Ἀπὸ τοῦ ἀνδῆρου τῆς ἐπαύλεως ἡ ἀποψις εἶναι ἀληθῶς ἰδεώδης καὶ φανταστική, τοιαύτη εἴαν οἱ καθεστηκότες κάτοικοι τῆς ἡπείρου ἡμῶν οὐδὲ νὰ ἐννοήσωσιν οὐδὲ νὰ φαντασθῶσι δύνανται.

Περίξ τῆς οἰκίας πορτοκαλέαι κατάμεστοι ἀνθέων καὶ καρπῶν καὶ λεμοναῖα μιγνύουσι τὸ ἄρωμά των μετὰ τῆς ἐξόχου εὐωδίας τῶν ρόδων καὶ τῆς βανίλης.

Πραιτέρω κατάφυτα μέρη καὶ δένδρα μεγάλα καλύπτουσι τοὺς σκιερούς λειμῶνας, τέλος δὲ ἐκεῖθεν εἰς τὰς ἀτελευτήτους πεδιάδας, ἄγροι καπνοῦ μετὰ φύλλων πλατέων πρασίμων καὶ πυροχρῶν ἀνθέων ἐκτείνονται ἀναμιξ μετὰ γαιῶν, ἐν αἷς καλλιεργῆται τὸ σακχαροκάλαμον.

Ἦτο ἡ ἕκτη τῆς ἐσπέρας ὥρα.

Ἦν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ μαρκησία Ἄρτάν μετέβη εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ πανισχύρου τραπεζίτου.

Ὁ οὐρανὸς ἦν νεφελώδης, βαθεῖα δὲ ἤρεμία μελαγχολικὴ ἐβασίλευε πανταχοῦ.

Οὐδ' ὁ ἐλάχιστος θόρυβος ἠκούετο.

Οἱ χίλιοι πεντακόσιοι μαῦροι ἢ κρεολοί, οἱ προσκεκολλημένοι τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν γαιῶν τοῦ μαρκησίου Ἄρτάν εἶχον ἐπανέλθει εἰς τοὺς οἰκισκοὺς αὐτῶν, οἵτινες ἦσαν οἰκήματα κομψὰ διηρημένα εἰς τρία χωρία, εἰς ἀπόστασιν τινὰ ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως, ἐν αἷς καλ-

λιεργοῦσι τὸν εἰς αὐτοὺς καὶ τὰς οἰκογενείας των ἀφέντα ἄγρον.

Περίξ τῆς ἐπαύλεως μαῦροι τινὲς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς οἰκίας αὐτῆς διατελοῦντες, ἡσχολοῦντο εἰς τὰ ποικίλα αὐτῶν ἔργα.

Ἐν τινι σκηνῇ κατεσκευασμένη ἐξ ἰνδικῶν καλάμων καὶ σχοίνων καὶ σκιαζομένη ὑπὸ κολοσσιαῖα δένδρα δύο γυναῖκες ἐκάθηντο ἢ μάλλον ἦσαν ἐξηλωμένοι ἐπὶ διθανίων ἐπεστρωμένων διὰ ροδοχρῶου ὑφάσματος.

Ἡ μεγαλειτέρα εὐκόλως ἀνεγνωρίζετο.

Ἦτο ἡ Μερσεδὲς.

Ἡ μιγὰς ἐν τούτοις εἶχε πολὺ ἀπολέσει ἐκ τῆς χάριτος αὐτῆς.

Εἰς τὰς Ἀντίλλας ἡ νεότης εἶναι βραχεῖα.

Ἡ ἐκνευριστικὴ θερμοκρασία βραχύνει ἡσσαν τὴν ζωὴν, ἢ ὅσον μαραίνει τὴν καλλονὴν τῶν γυναικῶν.

Τὸ σῶμά της εἶχε παχυνθῆ, τὰ δὲ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς ἀμβλυθῆ, ἐν τούτοις ὁμῶς διετήρει ἐτι ἕγνη ἐκ τῶν θελγῆτρων αὐτῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ζωηροί, οἱ ὀδόντες λευκοί, τὰ δὲ χεῖλη πορφυρά.

Ἄλλ' ἀνησυχία τις καταφανῆς διεφαίνετο ἐπὶ τῆς τόσῃ ἐκφραστικῆς φυσιογνωμίας της, ἰδίως ὅτε ἠτένιζε τὴν σύντροφόν της πλησίον αὐτῆς κοιμημένην.

Ἦτο αὕτη νεάνις δέκα ὀκτῶ ἕως εἴκοσιν ἐτῶν, καλλονῆς ἀληθῶς ἐξαισίας καὶ θελητικῆς.

Ἐρῶρει ἀπλῆν ἐσθῆτα ἐκ μεταξίνου ὑφάσματος τόσῃ λεπτοῦ, ὥστε καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀνέμου πνοὴ ἤγειρεν αὐτὴν εἰς πτυχάς.

Ἡ ἐσθῆς ἐκείνη περιέβαλλε σῶμα νεαρὸν καὶ ρωμαλέον, διεγράφοντο δὲ δι' αὐτῆς τὰ εὐπλαστα τῆς νεανίδος μέλη.

Ἡ κόμη της σκοτεινῆς χροιάς, ἀφθονος καὶ ὠραιότατη διετηρεῖτο εἰς δύο μέρη ἐπὶ τοῦ ὀλίγου χαμηλοῦ αὐτῆς μετώπου, κατέπιπτε δὲ εἰς βοστρύχους οὐλοὺς ἐπὶ τοῦ τραχήλου καὶ τῶν κροτάφων λευκοῦ ἀμαυροῦ χρώματος, ὅπερ ἡ χροιά τῆς κόμης καθίστα λαμπρότερον ἔτι.

Τὸν μὲν τῶν βραχιόνων εἶχεν ὑπὸ τὴν κεφαλῆν, ὁ δ' ἕτερος ἐκρέματο κατὰ μῆκος τοῦ διθανίου, ἐνῶ οἱ δακτυλοὶ ἤπτοντο σχεδὸν τοῦ ἐδάφους διὰ τῶν ροδοχρῶν αὐτῶν ὀνύχων.

Οἱ δύο ἐκεῖνοι βραχίονες, σχεδὸν γυμνοί, στυλποὶ ὡς ἐλεφαντόδοντον, συνεδέοντο πρὸς δύο ὤμους θυμωχίας εὐμελείας καὶ εὐρεῖς, ἐνῶ ἡ ὄσφυς ἠδύνατο νὰ περιληθῆ ἐν περικνημίδι.

Ὁ πῶς, φαινόμενος ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα, ἦτο μικρὸς ἐν πιδίλῳ ἐκ μελανοῦ ὀλοσηρικοῦ.

Ἄλλ' ἰδίως τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς χαριέσεως ἐκείνης μορφῆς δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονηθῶσιν.

Οἱ κλειστοὶ ὀφθαλμοὶ της ἐσκιάζοντο ὑπὸ βλεφαρίδων μακρῶν καὶ ἀπαρκαμίλλων. Ἡρὶς μετὰ τῶν εὐκινήτων μυκτῆρων ἀπέπνεεν ἠδὲπάθειαν, ἐν τῷ ἄγνῳ δὲ προσώπῳ ἐκείνῳ τὰ πορφυρὰ χεῖλη ἐκαλοῦν εἰσνεὶ φιλήματα, ὑγρά ὡς ἡ ὄσφυς.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ Μερσεδὲς ἔφερε τὸ ριπίδιον ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς νεανίδος.

Ἡ Μερσεδὲς ἦν ἀφωσιωμένη ἐν τῷ ἀπο-

θυμωσμῷ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, διότι ἡ κοιμωμένη ἦτο ἡ θυγάτηρ της, τὸ τέκνον τὸ γεννηθὲν ἐκ τοῦ ἔρωτος αὐτῆς μετὰ τοῦ μαρκησίου Φρειδερίκου Ἄρτάν, ἔρωτος οὐτινος ἡ σταθερότης δὲν διεψεύσθη.

Ὁ κύριος Μορέλ εἶχε διηγηθῆ τὴν ἱστορίαν ταύτην λεπτομερῶς τῷ κυρίῳ αὐτοῦ, τῷ βαρὼνῳ Ροζενδάλ.

Ἡ Μερσεδὲς ἐν ἀρχῇ ἦτο μόνον ἡ ἐξ ἀπορρήτων τοῦ αὐθέντου αὐτῆς.

Ὁ μαρκησίους ἐνεπιστεύθη αὐτῇ τοὺς φόβους του, τὰς ὑπονοίας, τὰς θλίψεις, ἃς ὑφίστατο ὑποπευόμενος τὴν ἀπιστίαν τῆς Μαθιῖδης καὶ τὸν ἔρωτα αὐτῆς μετὰ τοῦ βαρὼντος Ζάμ Ροζενδάλ.

Θυγάτηρ ἀρχαίων δούλων τῶν ἐν Καδέρνας οἴκου, εἰθιμμένη ὑπὸ τῆς ἐν ἰσχύει εἰς Κούβαν δουλείας εἰς παθητικὴν ὑπακοήν, καὶ ἄλλως τε φερομένη ὑπὸ τῆς καρδίας της, ἣτις ἠσθάνετο βραθειαν συμπαθειαν πρὸς τὸν κύριόν της νέον καὶ χαριέντα, πλησίον τοῦ ὁποίου ἀνετράφη ἡ Μερσεδὲς, ὑπεσχέθη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς διαταγὰς του.

Διὰ νὰ τὸν ὑπακούσῃ κατέστη ἡ ὑπέρτρια, ἡ θλαμηπόλος, ἡ δούλη τῆς μαρκησίας ἦν ἐμίσει, διότι ἦτο ζηλότυπος. Ἐνεκα τοῦ πρὸς τὸν μαρκησίον ἔρωτός της, ἐπρόδωσε τὸ μυστικὸν τῆς μοιχείας τοῦ βαρὼντος καὶ τῆς Μαθιῖδης.

Αὕτη ἐπληροφόρει τακτικῶς τὸν κύριόν της περὶ τῶν διατρεχόντων εἰς τὸ μέγαρον Ἄρτάν, παρκασκευάζουσα οὕτω τὸν χωρισμὸν, καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, τὴν συνεπιεῖα τούτου καταστροφῆν.

Τὰ λοιπὰ μαντεύονται εὐκόλως.

Ὅταν ἡ ἀπαισία ἀποστολῆ τῆς Μερσεδὲς ἐπερατώθη, ὁ μαρκησίους τὴν παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Καρδένας.

Ἐκεῖ δὲ, ἐν τῇ εὐώδει ταύτῃ νήσῳ, ὅπου τὰ πάντα ὠθοῦσι τὴν καρδίαν πρὸς τὸν ἔρωτα, ὁ μαρκησίους δὲν ἐβράδυνε νὰ μαντεύσῃ τὴν ἀφορμὴν τῆς ἀφωσιώσεως τῆς μιγάδος.

Ἡ Μερσεδὲς ἦτο ὠραία, ὁ μαρκησίους νέος.

Ἐζήτησε παρηγορίαν ἐν τῇ ἀφωσιώσει, ἣτις τῷ προσεφέρετο, καὶ ἦν δὲν ἠνύοι νὰ ἀπορρίψῃ.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐγεννήθη θυγάτηρ, ὅπερ ὠνομάσθη Μαρία - Εὐαγγελία, χωρὶς ἄλλην τινὰ σημειώσιν τῆς γενεαλογίας της, πλὴν τὴν τῆς μητρός της.

Ἐπὶ μακρὰ ἔτη ὁ μαρκησίους ἔζη εἰς τὰς γαίας του, χωρὶς νὰ μακρυνθῆ αὐτῶν.

Καὶ ποῖαν διαμονὴν καλλιτέραν αὐτῆς ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ;

Ποῦ θά εὕρισκε περὶ αὐτὸν περισσοτέραν ἀφωσιωσιν καὶ ἀγάπην;

Οἱ δούλοι του τὸν ἐλάτρευον.

Ἦτο ὁ γλυκύτερος τῶν ἐκεῖ κυρίων, ὅπου ἐν τούτοις οἱ αὐθένται δὲν δεικνύονται πολὺ αὐστηροί.

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Ἐχθρός.

[Συνέχεια]

— "ὦ ! εἶσθε πάντοτε ἀγαθὴ, ὑπέλαβεν ἡ νεανίς ἐκδηλώσασα τὴν εὐαρέσκειάν της.

Καὶ θέσασα ἐν τῇ χειρὶ τῆς κομήσσης ἐπισκεπτήριον, εἶπεν :

— Ἴδου ἡ διευθυνσίς μας. Σὰς παρακαλῶ μόνον νὰ μὴ βραδύνετε πολὺ.

Ἡ παιδαγωγὸς ἔθλιψε τὴν χεῖρα τῆς ἀρχαίας αὐτῆς μαθητριάς καὶ ἠκολούθησε τὴν νεανίδα τοῦ καταστήματος, ἥτις ἀνέμενον αὐτὴν, ἵνα τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ ταμεῖον.

"Ὅτε ἡ κόμησσα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ Χρυσουγὴ, ἥτις ἀνέμενον αὐτὴν, ἔδραμε περιχαρῆς εἰς προὔπαντήσιν της.

— Φαίνεσαι πολὺ εὐχαριστημένη, ἀγαπητή μου, εἶπεν ἡ κόμησσα.

— Ναί, ἀπεκριθῆ ἡ Χρυσουγὴ, εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς σήμερον.

— Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη πάντοτε ;

— Ναί, ναί, ἀλλὰ θέλω νὰ σὰς εἶπω...

— Ἀκούω.

— Ἦλθεν ὁ πατὴρ μου.

— Εἶναι ἀκόμη ἐδῶ ; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ κόμησσα.

— "Ὅχι, ἔμεινον ὀλίγας μόνον στιγμάς.

— Τέλος ἦλθεν ὁ κύριος Δελώρμ, καὶ εἶπεν :

— Τῷ εἶπον ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Μελοδράμα καὶ μοῦ τὸ ἐπέτρεψεν.

— "ὦ ! τότε ἐννοῶ τὴν μεγάλην χαρὰν σου.

— Ὅθ' ἔλθετε καὶ σεῖς μαζὴ μας ;

— Ἦξεύρεις, ἀγαπητή, ὅτι ποτὲ δὲν πηγαίνω εἰς τὸ θέατρον.

— Ἀλήθεια, ἀλλὰ διὰ μίαν μόνον φεραν...

— Ἀδύνατον, πρέπει νὰ στερηθῶ ὅχι μόνον τῆς εὐχαριστήσεως ν' ἀκούσω ἐξαίρετους καλλιτέχναις, ἀλλὰ καὶ μεγαλειώτερας εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ σὲ συνοδεύσω. Ὅθ' ἀνταμείψῃς ὅμως αὐριον δι' αὐτὸ ὅταν θὰ μοὶ διηγηθῆς τὰς ἐντυπώσεις σου.

Ἡ Χρυσουγὴ ἔλαβε μυστηριώδες ὄφρος καὶ κύψασα εἰς τὸ οὖς τῆς κομήσσης τῇ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ :

— Ὅθ' ἴδω ἴσως τὸν Ἀδριανόν.

Ἡ μήτηρ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνασκίρτησῃ εἴτα περιβαλοῦσα τὴν νεανίδα διὰ μακροῦ βλέμματος, περιεπτύξατο αὐτὴν καὶ τὴν ἔθλιψε πυρετωδῶς εἰς τὰς ἀγκάλας της. Ἡ ἀτυχῆς μήτηρ ἐσυλλογιζέτο τὴν θλίψιν, ἣν θὰ ἠσθάνετο ἡ θυγάτηρ αὐτῆς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ ἠναγκάζοντο νὰ τῇ εἴπωσιν ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ἦτο σύζυγος ἄλλης.

Πῶς νὰ προστατεύσῃ τὸ τέκνον της, πῶς

νὰ τὸ ὑπερασπίσῃ κατὰ τῆς φοβερᾶς θλίψεως, ἥτις ἠδύνατο νὰ τὸ φονεύσῃ ;

Ὅθ' ἦρκει εἰς τοῦτο ὁ μητρικὸς αὐτῆς ἔρωσ ;

Φεῦ ! τίνα ἐπίδρασιν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἡ μητρικὴ αὐτῆς στοργή, ἀφοῦ ὑπεχρεούτο ὑπὸ τῶν σκληρῶν ὄρων, οὗς τῇ ἐπέβαλεν ὁ κόμης Δελασέρ νὰ περιστείλῃ αὐτὴν ;

Οὐδὲ κἂν τὸ δικαίωμα εἶχε νὰ ἐμπνευσθῇ ὑπὸ τῆς στοργῆς αὐτῆς.

Πλησίον τῆς θυγατρὸς της ἦτο πάντοτε ἀπλὴ παιδαγωγός !

Ἐκ τῶν σχεδίων τοῦ συζύγου της οὐδὲν ἐγνώριζεν.

Ὁ κόμης ἤρχετο μὲν συχνὰ νὰ ἴδῃ τὴν κόρην του καὶ ὠμίλει πρὸς τὴν κυρίαν Δελώρμ καὶ τὴν Χρυσουγὴν, ἀλλὰ πρὸς αὐτὴν οὐδέποτε, ἀφοῦ ἄλλως καὶ ἀπέφευγε πᾶσαν μετ' αὐτῆς συνάντησιν, ὅτε δὲ κατὰ τύχην εὐρίσκοντο ἐναντι ἀλλήλων, τὴν ἐχαίρειττε ψυχρῶς καὶ οὐδὲν πλέον.

Ὁ κόμης οὐδέποτε εἰσήρχετο εἴτε εἰς τὴν αἴθουσαν εἴτε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Χρυσουγῆς, ἔνθα ἡ νεανίς εἰργάζετο μετὰ τῆς παιδαγωγῆς. Εὐθύς ὡς ἤρχετο, ἔμεινε μόνος ἐν τῷ δωματίῳ αὐτοῦ καὶ κατὰ τὴν περίστασιν, καθ' ἣν εἶχε νὰ εἴπῃ ἢ νὰ ἐρωτήσῃ τι, προσεκάλει ἀλληλοδιαδόχως τὴν Χρυσουγὴν καὶ τὴν κυρίαν Δελώρμ.

Ἐνίοτε παρέμεινον ἐπὶ μακρόν, οὐδέποτε ὅμως πλέον τῶν δύο ὥρων. Οὐδέποτε ἐγευματίζεν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἵνα μὴ ἄρα γε εὐρεθῇ ἀπέναντι τῆς συζύγου του ;

Ὅτῳ ἐνόμιζεν ἡ κόμησσα.

Οἱ παραδόξοι τρόποι τοῦ κυρίου Δελώρμ, ὅστις ἐφαίνετο λατρεύων τὴν θυγατέρα αὐτοῦ καὶ ὅστις ἔζη, ὡς εἶπεν, πάντῃ ἀποκεχωρισμένος αὐτῆς τε καὶ τῆς κυρίας Δελώρμ, ἐπέβαλον τοὺς ὑπνῆτας εἰς μεγάλην ἀμνηχανίαν.

Πεπεισμένοι ὅτι ὁ κ. Δελώρμ ἦτο πράγματι ὁ σύζυγος τῆς κυρίας αὐτῶν, τὸν ἐθεώρουν αὐτόχρονα αἰνίγμα καὶ μονομανῆ.

Ἐπέβοντο ὅμως μεγάλως τὸν κύριόν των, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὁποῖου οὐδόλως ἐτύγχανον, καὶ οὐδὲ κἂν μεταξὺ αὐτῶν ἐτόλμων νὰ ποιήσωσι τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν διὰ τὰς ιδιοτροπίας τοῦ κ. Δελώρμ.

Ἐκλεγέντες ὑπὸ τοῦ κ. Κορβιζιέ, καλῶς πληρονόμειοι καὶ τρεφόμενοι, ἔχοντες δ' ὑπηρεσίαν εὐκολοὴν καὶ ἐπιθυμοῦντες φυσικῶς νὰ τηρήσωσι τὴν θέσιν αὐτῶν, εἶχον ἀπόλυτον ἀφοσίωσιν καὶ ἦσαν ἀνίκανοι νὰ διαπράξωσι τὴν παραμικρὰν ἀδιακρισίαν.

Τῇ ἐσπέρᾳ, μετὰ τὸ δεῖπνον, ἡ παιδαγωγὸς ἠθέλησε ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν θαλαμηπόλον τῆς Χρυσουγῆς ἦτο φαντασία μητρικὴ τοῦτο.

Παρέστη εἰς τὸν καλλωπισμὸν τῆς νεανίδος βοηθοῦσα αὐτὴν αὐτὴ μόνη ἐπέθηκε τὰ ἄνθη ἐπὶ τῆς κόμης τῆς Χρυσουγῆς διευθετήσασα τοὺς ἄνω τοῦ μετώπου ξανθοὺς αὐτῆς βοστρύχους.

Τῆς Χρυσουγῆς ἡ ἐνδυμασία ἦτο πλουσία ἅμα καὶ ἀπλὴ καὶ ἡρμοζε μεγάλως τῇ νεανίδι, ἀλλὰ καὶ δὲν ἠδύνατο ν' αὐξήσῃ τὴν θεσπεσίαν αὐτῆς καλλονὴν ἄλλως τε, ἡ Χρυσουγὴ, πρὸς τῇ ὠραιότητι αὐτῆς, εἶχε τὸ μέγιστον θέλητρον, ὅπερ δίδει τὴν χάριν

καὶ τὸ ὁποῖον ἀνήκει πρὸ πάντων εἰς τὴν νεότητα.

Ἡ Χρυσουγὴ ἦτο χαριεστάτη μὲ οἶον ὀήποτε καὶ ἂν ἐνεδύετο τρόπον.

Ἡ κόμησσα, ἰσταμένη ὀρθία καὶ ἀκίνητος ἐνώπιον τῆς θυγατρὸς της, ἐθαύμαζεν αὐτὴν, ἐνόμιζε δὲ ὅτι βλέπει αἰγλήσσαν λαμπηδόνα ἐπὶ τοῦ νεαροῦ αὐτῆς μετώπου, ὅπερ οὐδεμία σπουδαία θλίψις ἐπεσκίασεν εἰσέτι.

— Ἄλλοτε ἤμην κ' ἐγὼ ὠραία, διενεῖτο, ἀλλ' οὐδέποτε ἡ ὠραιότης μου ἠδύνατο νὰ παραβληθῇ μὲ τῆς θυγατρὸς μου.

— Πῶς μοῦ πηγαίνουν ; ἠρώτησεν ἡ Χρυσουγὴ.

— Ἐξαίρετα.

— Τότε σὰς ἀρέσει ἡ ἐνδυμασία μου.

— Ναί, ἀγαπητή μου.

Ἡ Χρυσουγὴ, προσβλέψασα εἰς τὸ κάτοπτρον, ἐπανέλαβεν :

— Δὲν εἶμαι ὠραία ;

— Εἶσαι θεσπεσία.

— Θεσπεσία, ἐπανέλαβεν ἡ νεανίς ὑπομειδιῶσα καὶ κινουσα τὴν κεφαλὴν, προδιδοῦσα δ' οὕτω μίαν τῶν ἐνδομύχων αὐτῆς σκέψεων.

Ἡ μήτηρ ἐστέναξε, διότι καὶ αὕτη ἐσυλλογιζέτο τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν.

Ἡ κυρία Δελώρμ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, καθόσον ἐπλησίασεν ἡ στιγμή τῆς ἀναχωρήσεως αὐτῶν, ἡ δὲ ἄμαξα ἀνέμενον αὐτάς.

Ἡ κόμησσα, κύψασα ἐκ τοῦ παραθύρου, εἶδεν αὐτάς ἐπιβαινούσας τῆς ἄμαξης, ἀγγεινὴν δ' ἠσθάνθη ἐντύπωσιν, ἀγνωστον μέχρι τότε, καὶ ἡ καρδία της συνετριβῆ. Πρῶτον ἦδη κατελάμβανεν αὐτὴν αἴσθημα ζηλοτυπίας, πρῶτον ἦδη ὠργίζετο κατὰ τῆς κυρίας Δελώρμ, ἥτις ἐλάμβανε πλησίον τῆς θυγατρὸς της θέσιν μὴ ἀνήκουσαν αὐτῇ.

Καὶ κλείσασα ἀποτόμως τὸ παράθυρον ἐνεκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἤρχισε νὰ χύνη θερμὰ δάκρυα.

ΙΘ'

Ἐν τῷ Μελοδράματι.

Ἐπανελαμβάνετο τὸ ὠραῖον μελοδράμα ἡ «Ἰουδαία», ἡ δὲ ἐπαναλήψις τῆς παραστάσεως, ταύτης ἀπὸ πολλοῦ ἀγγελθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων, διήγειρε ζωηρὰν τὴν περιεργίαν τοῦ κοινῶ.

Τὸ ἀριστούργημα τοῦ Ἀλεβύ, ἔλεγον, ἐμελλε νὰ δοθῇ ἀπαραμίλλως.

Τὸ πρόσωπον τῆς Ραχήλ θὰ ὑπεδύετο νέα ἠθοποιός, λαμπρὸς ἀστὴρ ἐν τῷ στερεώματι τῶν ἠθοποιῶν, ἥτις θὰ ἐθριάμβευε τὸ δὲ Μελοδράμα θὰ ἔβλεπεν ἀναγεννώμενον πάλιν τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ θ' ἀνεκτάτο τὴν ὀδύξιν τῶν ὠραιοτάτων αὐτοῦ ἡμερῶν.

Ἦρκει τοῦτο ἵνα κατὰ τὴν σπουδαίαν ταύτην ἐπαναλήψιν συρρέουσιν πλῆθος ὡς ἐν δράματι πρῶτην φεραν παριστανόμενῳ.

Καὶ οὕτω, ἅπας ὁ γνωστὸς τῶν Παρισίων κόσμος, ἄνδρες περιφανεῖς καὶ παντοῖαι ἐπισημότητες παρῆσαν κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὸ μέγα Μελοδράμα.

Εὐθύς, ὡς ἤνοιον αἱ θύραι τοῦ θεάτρου,

κατελήφθησαν ὑπὸ θεατῶν τὰ θεωρεῖα, τὸ ἀμφιθέατρον καὶ αἱ αἰ παρά τὴν μουσικὴν ἑδραί.

Αἱ ὠραιότεραι τῶν Παρισίων γυναῖκες εὐρίσκοντο ἐκεῖ.

Ἄπο πολλοῦ τόσον πλῆθος καὶ τοσαῦται κυρίαὶ δὲν εἶχον συρρέουσαι, ἐνόμιζε δὲ τις ὅτι ἅπαν ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ἡμιλλάτο, οὕτως εἰπεῖν, ὡς πρὸς τὴν κομψότητα, τὴν χάριν, τὴν καλλονὴν καὶ τὴν πολυτέλειαν.

Πανταχοῦ ἀπήστραπτον ἀδάμαντες ἐν μέσῳ τῆς μεγάλης φωταφίας, περιττὸν δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ὀπλισμένοι διὰ διοπτρῶν.

Ἀνεγνωρίζοντο πρὸς ἀλλήλους οἱ θεαταὶ καὶ ἐχαιρετίζοντο διὰ τῆς χειρὸς ἢ διὰ κατανεύσεως τῆς κεφαλῆς.

Πόσα μειδιάματα, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἔττον μυστηριώδη, ἀντηλλαγῆσαν τότε ἀπὸ θεωρείου εἰς ἕτερον !

Πόσα ὑπερήφανα μέτωπα ἀπέκρυψαν διὰ τοῦ ριπιδίου αἰφνιδίον ἐρύθημα !

Εἰσέτι πάντες οἱ μουσικοὶ δὲν ἦσαν εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν ἐν ταῖς παρὰ τὴν ὀρχήστραν ἑδραῖς ἐσχηματίσθη πυκνὸς ὄμιλος πέριξ κυρίου τινὸς ὀμιλοῦντος, ἐφημερίδογρᾶφοι δὲ τινες προτείνοντες τὴν κεφαλὴν τὸν ἦκουον μετὰ μεγίστης προσοχῆς.

Εἶναι περίεργοι οἱ κύριοι οὗτοι, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν χάρις εἰς αὐτοὺς οὐδὲν χάνεται, διότι ἀρπάζουσι μετὰ προσοχῆς ὅ,τι εἴπει τις, εἶναι δὲ ἄξιον ἀναγραφῆς ἐν ταῖς στήλαις ἐφημερίδος.

Παλαιὸς ὢν τοῦ Μελωδράματος θαμῶν καὶ ἐξακολουθῶν νὰ ἦναι εἰσέτι, ὡς ἐφαίνετο, ὁ ὀμιλῶν κύριος, διηγείτο τὰ τῆς πρώτης παραστάσεως τῆς « Ἰουδαίας », τὰς συγκινηθεῖς τῶν θεατῶν, τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ καὶ τὸν ἀπερίγραπτον ἐνθουσιασμόν του.

« Παντῶν οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν δακρυβροκτοί, ἔλεγε, πόσοι ὀλοφυρμοί, πόσοι παλμοὶ καρδιῶν !

» Α ! συνέβαινε τοῦτο, διότι ἀνευφημοῦμεν μέγα ἔργον, καὶ τὸ ἔργον τοῦτο ἦτο Γάλλου ! »

Μέγας θαυμαστής ὢν τοῦ Νουρρίτου ἀνύψου μέχρι τρίτου οὐρανοῦ τὸν ἀμίμητον τοῦτον αἰδῶν ὅτε δὲ ὠμίλησε περὶ τῆς τότε Ραχὴλ, τῆς νεαρᾶς καὶ χαριέστες Κορνηλίας Φαλκόν, ἣτις μετὰ τοῦ Νουρρίτου ἐθριάμβευσε κατὰ τὴν ἀξιωματικὴν ἐκείνην ἐσπέραν, ἐδάκρυσε ἐκ συγκινησεως προσενηθίσεως ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως τῶν κατὰ τὴν παράστασιν ἐκείνην.

« Τότε, εἶπε τελειῶν τὴν ὀμιλίαν του, εἶχομεν ἀληθεὶς ἀστέρας ἑπληθύνοντο μὲν εὐθηνότερον ἢ τώρα, ἀλλὰ δὲν ἠμαυροῦτο ἢ δόξα τῶν ἐκ τούτου ».

Θεατῆς τις καθήμενος ἐν τῷ βάθει ἱσογειοῦ θεωρείου παρετήρει ἀοράτως τὰ ἐν τῇ αἰθρῶσιν συμβαινόντα.

Ἦτο ὁ κόμης Δελασέρ, ὅστις ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδῃ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἐν τῷ Μελωδράματι, χωρὶς ἐκείνη νὰ γνωρίζῃ τι περὶ τούτου.

Ἐκ τοῦ ἀφανοῦς θεωρείου, ὅπερ ἐξελέξατο, τὸ βλέμμα του εἰσέδουσε μέχρι τῶν μυχῶν τοῦ θεωρείου τῆς πρώτης σειρᾶς, ὅπερ ἐμελ-

λον μετ' αὐτὸν νὰ καταλάβωσιν ἡ Χρυσουγὴ καὶ ἡ κυρία Δελώρμ.

Ὁ κόμης ἐμίσησεν ἰσόγειον δι' εαυτὸν θεωρεῖον, ἵνα περισσότερον προφυλαχθῆ, διότι ἀφ' ἧς ἐμαθε νὰ ρυτιδούται κατὰ βούλησιν, ν' ἀλλάσῃ τὸ χρῶμα τοῦ πώγωνος καὶ τῆς κόμης, ἠδύνατο νὰ ἐμφανισθῆ πανταχοῦ, χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ μεγάλως μὴπως ἀναγνωρισθῆ.

Αἴφνης ἀπέναντι αὐτοῦ ἠνεώθη πλάγιον θεωρεῖον τῆς πρώτης σειρᾶς, εἰς ὃ εἰσήλθε νεανίς πλουσιώτατα ἐνδεδυμένη, φανεῖσα αὐτῷ λιαν ὀυσειδῆς.

Ταύτην συνῴδευσεν ἀνὴρ μικροῦ ἀναστήματος, εἰρηματίας καὶ γέρον ἦδη.

Ἦτο ὁ κύριος Λατραδὸ μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.

Ταυτόχροτως δύο ἄνδρες ἠγέρθησαν ἐκ τῶν παρὰ τὴν μουσικὴν θέσεων αὐτῶν καὶ ἐχαιρέτισαν τὴν δεσποινίδα Λατραδὸ καὶ τὸν πατέρα αὐτῆς, ὅστις ἐκίνε τὰ ἐν τῷ θεωρείῳ καθίσματα καὶ ἐχειρονόμει ὡς δαιμονισμένος, πιθανῶς, ἵνα ἐπιτύρῃ τὴν προσοχὴν τῶν θεατῶν.

Τὸν ἕνα τῶν δύο ἀνδρῶν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως ὁ κόμης Δελασέρ ὡς τὸν μαρκήσιον Βερβείν, εἶτα δ' ἐξετάσας προσεκτικώτερον τὸν ἕτερον ἀνεγνώρισε καὶ αὐτόν.

Συναφροῦσθαι καὶ αἱ ρυτίδες τοῦ προσώπου του ἐγένοντο βαθύτεραι τότε.

— Ἐκεῖνος εἶναι, ἐκεῖνος ! ἐψιθύρουν ὁ ὑποκόμης Σανζάκ !

Βλέπων τὰς μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν καὶ τῶν ἐν τῷ κατέναντι αὐτοῦ θεωρείῳ τῆς πρώτης σειρᾶς συνηροήσεις, διενεχθήη :

— Γνωρίζονται !

Οὐδὲν ὑπόπτευσεν ἄλλως δὲ ἐκεῖνο ὅπερ ἀπασχόλει αὐτὸν καὶ ζωνρὰν τῷ ἐπροξένει δυσἀρέσκειαν ἦτο ἡ στενότης, ἣτις ἐφαίνετο ὑφισταμένη μεταξὺ τοῦ ὑποκόμητος καὶ τοῦ μαρκησίου.

Αἴφνης ὅμως ἐφαιδρῶνθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ καὶ ἐξέλιπεν ἀμέσως ἡ κατῆφεια τοῦ προσώπου του.

Εἶχε φθάσει ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, ἣτις μολόντι ἐκάθησεν ἀθορύβως, προσείλκυε πολλῶν θεατῶν τὴν προσοχὴν, πάντων δὲ μετ' ὀλίγων τὰ βλέμματα καὶ πάσαι αἱ διοπτραὶ ἐστράφησαν πρὸς αὐτήν.

Ἐν τῷ μέσῳ τοσοῦτων νεαρῶν καὶ ὠραιῶν γυναικῶν ἡ Χρυσουγὴ ἦτο βασιλίσσα.

Βασίλισσα ; Ναί, ἦτο τοιαύτη ὡς ἐκ τῆς ὠραιότητος αὐτῆς.

Κολχκευτικὸς ψιθύρος ἠγέρθη, ὁ κόμης ἐνόησε τὴν αἰτίαν τοῦ ψιθύρου ἐκείνου καὶ ἀνεσκίρτησεν ἐξ ὑπερηφανίας.

Μόνη ἡ νέα κόρη ἐκθαμβος δὲν ἔβλεπεν ὅτι αὐτὴ ἦτο αἰτία τοῦ ἐκδηλουμένου ἐκείνου θαυμασμοῦ.

— Ω ! τί ὠραία ! τί θαυμάσιον πλάσμα ! τί ἀξιοδᾶτρευτος κόρη !

Τοιαῦται ἀναφωνήσεις ἐξήρχοντο τῶν χειλέων πάντων.

Ἄλλὰ τίς λοιπὸν ἦτο ἡ χαριστάτη ἐκείνη νεανίς καὶ ἡ παρ' αὐτὴν κυρία, ἡ μήτηρ τῆς βεβαίως ;

Τοῦτο ἠθέλον νὰ μάθωσι καὶ ἡρωτῶντο πρὸς ἀλλήλους ὡς οὐδὲς ὅμως ἠδύνατο ν' ἀ-

παντήσῃ, διότι πρώτην φοράν ἔβλεπον αὐτήν εἰς τὸ Μελωδράμα.

Ἄλλ' ἀδύνατον ἦν καὶ νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ζῆναι ἢ ἐπαρχιωτίδες, διότι τὰ πάντα εἶχον καὶ ἐν τῇ ἐνδυμασίᾳ καὶ ἐν τῷ παραστήματι τῆς ἀληθοῦς Παρισιανῆς.

Ὡς πάντες, ὁ Ἀδριανὸς ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ θεωρεῖον τῶν δύο ἀγνωστων, ἀμέσως δ' ἀνεσκίρτησε, συνεταραχθῆ ὅλος καὶ ἐγένετο κάτωχρος.

Ἦν ἡ Χρυσουγὴ ἄρα γε, τῆς Κορδελιέρης ἡ νεανίς, ἣν ἔβλεπεν ἐν τῷ θεωρείῳ τοῦ Μελωδράματος, ἀφοῦ ἐπὶ τοσοῦτον ἐξήτησεν αὐτήν, ἀπληπίσθη δὲ ἔν' ἀνεύρη ;

Εἰς μάτην προσεπάθησεν, ὡς τε τὸ βλέμμα αὐτοῦ νὰ συναντήσῃ τὸ τῆς νεανίδος.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ Χρυσουγὴ ἔρριπτε περιδεῶς τὰ βλέμματα περὶ εαυτὴν, ἀλλ' ὅπως παρετήρει χωρὶς νὰ βλέπῃ ἄλλως δὲ καὶ πῶς ἦ ἀνεγνώριζε τὸν Ἀδριανὸν μεταξὺ πάντων ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, εἴτινες οὐδεμίαν ἄφινον θέσιν κενὴν ἐν ταῖς πρὸς τὴν μουσικὴν ἑδραῖς ;

— Πράγματι, εἶναι ὠραιότατη ἡ νεανίς αὕτη, εἶπεν ὁ ὑποκόμης ἀφαιρέσας ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τὰς διοπτρας.

Ὁ Ἀδριανὸς ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχιόνος καὶ θλίβων αὐτόν σφοδρῶς :

— Σανζάκ, εἶπεν, ἐκείνη εἶναι !

— Πρία ;

— Ἡ Χρυσουγὴ.

— Ἔλα δά !

— Τὴν ἀναγνωρίζω ! ἐκείνη εἶναι σοῦ λέγω.

— Δὲν εἶναι πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὀποιάν σοῦ συμβαίνει αὐτὸ πλανᾶσαι, φίλε μου.

— Ὅχι, ὄχι, τόσον νὰ τῆς ἑμοιάζῃ δὲν εἶναι δυνατόν δὲν ἀπατῶμαι, αὕτη εἶναι, ναί, αὕτη εἶναι !

— Εἶσαι τρελλός, Ἀδριανέ. Ἄλλως τε, τόσον μακρὰν μετὰ τὰς διοπτρας σου θὰ βλέπης ἀτελῶς.

— Λοιπὸν θὰ ὑπάγω...

Καὶ ἠθέλησε νὰ δράμῃ πρὸς τὸν διάδρομον.

— Χωρὶς ἄλλο εἶσαι τρελλός ! εἶπεν ὁ ὑποκόμης, κρατήσας αὐτόν σχεδὸν διὰ τῆς βίας.

Εὐτυχῶς ὁ ἀρχιμουσικὸς ὕψωσεν εἰς τὸν ἄερα τὸ μέλαν αὐτοῦ ραβδίον καὶ ἤρξατο τὸ προανάκρουσμα τῆς μουσικῆς.

Πάντες ἐκάθησαν καὶ ἐπεκράτησε σιγὴ.

Ἄλλ' ὁ Ἀδριανός, καταβιβρωσκόμενος ὑπὸ μεγάλης παραχῆς καὶ τὰς χεῖρας σθηρίζων ἐπὶ τῆς καρδίας, ὅπως περιστείλῃ τοὺς παλμούς αὐτῆς, δὲν ἔριψε ποσῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅτε ἐνεφανίσθη ἡ πρώτη ἠθοποιός, καὶ οὐδῶλως ἤκουσε τὴν ἀρμονικὴν φωνὴν τῆς, τοὺς θαυμασίους τόνους αὐτῆς, ἐρμηνεύοντας ἰδέας ὑψίστης μουσικῆς.

Εὐθύς, μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, ἠγέρθη, ἡ δὲ δεσποινὶς Λατραδὸ, ἣτις ἀνέμενε τὸ βλέμμα του, ἰδοῦσα αὐτόν περιστρέφοντα τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸ θεωρεῖον τῆς ὠραιᾶς ἀγνωστού, εἶδε τὰ χεῖλη καὶ ἐμόρφασεν ἐκδηλουσα τὴν δυσθυμίαν τῆς.

— Ἀς ἐξέλθωμεν, εἶπεν ὁ Ἀδριανός.

— Έστω, ἄς υπάγωμεν νὰ συνομιλήσωμεν ὀλίγον μετὰ τοῦ κυρίου Λατρὰδ καὶ τῆς θυγατρὸς του.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ Ἄδριανός.

— Τότε ἄς μείνωμεν εἰς τὰς θέσεις μας.

— Ἀλλὰ θέλω...

— Μὴ ἀνοησίας, Ἄδριανέ. Ἡ δεσποινὶς Λατρὰδ ἔχει τὰ βλέμματά της ἐπάνω σου, καὶ πρόσεξε! Μὴ μὲ καμμίαν ἀνοησίαν σου, μὲ κανὲν γελοῖόν σου κίνημα διακυβεύσης τὴν θέσιν σου. Γνωρίζω τὴν μνηστέην σου, καὶ σοὶ ἐπαναλαμβάνω νὰ προσέχης! Νομίζεις ὅτι ἡ νέα ἐκείνη εἶναι ἡ Χρυσαιγὴ;

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐκείνη εἶναι. Naί, ἀναγνωρίζω τὴν ὠραίαν τῆς κεφαλῆν, τὸ ὠραῖον καὶ ραδιῖν ἄναστημά της, τὴν πλουσίαν ξυθὴν τῆς κόμην, τοὺς μεγάλους τῆς γαλανοὺς καὶ ζωηροὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ μειδιῶν στόμα της· ἀναγνωρίζω ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της. Naί, naί, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐκείνη εἶναι!

— Καὶ ἐγὼ διὰ πολλοὺς λόγους εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀπατάσαι. Πάσχεις ὀπτικήν ἀπάτην, φίλε μου, ὀπτικήν ἀπάτην. Θέλω ὁμῶς καὶ νὰ τὸ παραδεχθῶ· ἀλλ' αὐτὴ εἶναι νέα τοῦ κόσμου, εὐγενὴς καὶ ὠραία, ἡ δὲ νοημοσύνη ἀπαστραπτει ἐπὶ τοῦ μετώπου της· πῶς λοιπὸν δύνασαι ν' ἀναγνωρίσης τὴν νέαν ἐκείνην, καὶ, ἄς τὸ εἴπωμεν καθαρά, τὴν ἠλίθιον, τὴν ὁποίαν εἶδες νὰ κλαίῃ εἰς Κοροδιέτην ὅταν συνέλεγε τὰ νεκρὰ ἔντομα;

Ἄδριανὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Κάτι αἰσθάνομαι, ἀνταπῆντησε, καλλίτερον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ἀναγνωρίζει τὴν Χρυσαιγὴν ἢ καρδίαν μου.

— Χμ! χμ! ὑπέλαβεν ὁ κόμης.

Ἡ αὐλαία ἤρετο, ἡ δευτέρα πρᾶξις ἤρχιζεν.

Ἄδριανὸς ἦτο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τεταραγμένος, ἐνῶ ὁ ὑποκόμης ἐσκέπτετο.

Ἄδριανὸς ἦτο τοσοῦτον πεπεισμένος, ὥστε ἐφαίνετο καὶ αὐτὸς ὅτι ἠσθάνετο νὰ κλονίζεταί.

Ἐάν ὁμῶς δὲν ἠπατάτο ὁ μαρκῆσιος; Ἐάν πράγματι ἡ νεανὶς ἐκείνη ἦτο ἡ θυγατὴρ τοῦ κόμητος Δελασέρ;

Ἀλλὰ τότε ποία ἦτο ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἢ τίς τὴν συνώδευε καὶ ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὡς μήτηρ της;

Ἄδριανὸς, ἀφ' ὅτου ἐσκέπτετο, ἀπεπράσισε νὰ μάθῃ μετ' οὐ πολὺ τί ἔδει νὰ σκέπτηται ὡς πρὸς τὰς δύο ἀγνώστους γυναῖκας.

Ὅθεν εἶπε τῷ Ἄδριανῷ κατὰ τὸ διαίρημα:

— Λοιπὸν ἔχεις πάντοτε τὴν αὐτὴν βεβαιότητα.

— Naί.

— Τότε θὰ ἐξετάσω ἀμέσως καὶ μετ' ὀλίγον θὰ μάθωμεν ἂν ἔχῃς δίκαιον.

— Τί θὰ κάμῃς;

— Τί σέ μέλει; ἐμπιστεύεσαι εἰς ἐμέ;

— Naί.

— Τότε ἄφες με νὰ κάμω ὅ, τι ἤξεύρω. Ζητῶ μόνον ἀπὸ σέ, καὶ τοῦτο χάριν τῶν σχεδίων μου, νὰ φερθῇς ἀπόψε ὡς ἂν ἡ κόρη αὐτῆ ἦτο ἄγνωστος εἰς σέ. Ὁ κύριος καὶ ἡ δεσποινὶς Λατρὰδ ἀποροῦν πῶς

ἀκόμη δὲν τοὺς ἐπεσκέψθημεν εἰς τὸ θεωρεῖόν των. Ἔλα νὰ υπάγωμεν.

Καὶ ἐξῆλθον.

Ὁ κόμης Δελασέρ οὐδεμίαν ἀφήκεν ἀπαρτήρητον κίνησιν αὐτῶν· εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐστραμμένους ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του, παρετήρησε τὴν ταρχχὴν καὶ τὴν συγκίνησιν τοῦ μαρκῆσιου, εἶδεν ἀμφοτέρους ὁμιλοῦντας μετὰ ζωηρότητος, καὶ ἐκ τῆς κινήσεως τῶν χειλέων αὐτῶν καὶ ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ βλέμματός των σχεδὸν ἐάντησε τί ἔλεγον.

— Μήπως θὰ ἐτόλμων; μήπως θὰ εἶχον τὴν θρασύτητα; . . . εἶπε καθ' ἑαυτὸν βλέπων αὐτοὺς ἐξερχομένους.

Ὁ ἄρχος δὲ καὶ τρέμων ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ θεωρείου αὐτοῦ καὶ νὰ ὁράμῃ εἰς τὸ τῆς θυγατρὸς του, ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν εἰς αὐτὸ εἰσοδόν, ὅτε ἰδὼν τὸν μαρκῆσιον καὶ τὸν ὑποκόμητον ἐν τῷ θεωρεῖῳ τοῦ κυρίου Λατρὰδ, καθησυχάσεν.

Ἄλλ' ὑπὸ νέας κατελήθη ἀνησυχίας, ὅτε εἶδε τὸν ὑποκόμητον ἐξελθόντα τοῦ θεωρείου, ἀφέντα δὲ τὸν Ἄδριανὸν καθήμενον πλησίον τοῦ πατρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς.

Τὸ θεωρεῖον ὁμῶς τῆς κ. Δελώρμ εἰμεινε κεκλεισμένον καὶ ἡ παραστάσις ἐπὶ τέλους ἔληξεν ἄνευ ἄλλου ἐπεισοδίου, τοῦ μὲν Ἄδριανὸς μείναντος παρὰ τὴν δεσποινίδα Λατρὰδ, τοῦ δὲ ὑποκόμητος Σανζᾶκ μὴ ἀναφανέντος πλέον.

— Ὁ μαρκῆσιος ἐνόμισε μόνον ὅτι ἀνεγνώρισε τὴν Χρυσαιγὴν, διενεμήθη ὁ κ. Δελασέρ.

Οἱ ἠθοποιοὶ προσεκληθῆσαν εἰς τὴν σκηνὴν ἵνα χειροκροτηθῶσι καὶ τελευτήσιν, τὸ δὲ πλῆθος ἐξῆρχετο τοῦ θεάτρου μεθ' ὀρμῆς.

Ὅτε ἡ Χρυσαιγὴ καὶ ἡ κυρία Δελώρμ κατέβαινον τὰς πρώτας βαθμίδας, ὁ Ἄδριανὸς διήλθε πρὸ αὐτῶν καρτῶν εἰς τὸν βραχίονα τῆν δεσποινίδα Λατρὰδ.

Ἡ Χρυσαιγὴ τὸν ἀνεγνώρισε καὶ ἐκ τῆς συγκινήσεως ἠμποδίσθη νὰ κραυγᾶσῃ· ἐγένετο δὲ ὠχρὰ καὶ αἰσθανθεῖσα ἀδυναμίαν εἰς τοὺς πόδας ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς κυρίας Δελώρμ ἵνα μὴ πέσῃ.

Ὁ πατήρ αὐτῆς ὀλίγον μακρὰν κεκυρμένους ὀπισθεν στήλης τὴν παρετήρει προσεκτικώτατα.

Εἶδεν αὐτὴν ὠχριάσασαν καὶ κλονηθεῖσαν καὶ ἐψιθύρισε.

Πόσον τὸν ἀγαπᾶ! πόσον τὸν ἀγαπᾶ!

K

Ἀρχαία γνωριμία.

Ὁ ὑποκόμης Σανζᾶκ δὲν διέμενε πλέον ἐν τῇ ὁδῷ Λονδίνου, ὅθεν ἐξώσθη ὑπὸ τῶν δανειστῶν αὐτοῦ, ἀφ' οὗ οὗτοι ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ πωλήσῃ τὰ ἐπιπλά του μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου, ἀλλὰ κατώκει ἐν οἰκίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γραμμῶν, δύο βήματα μακρὰν τοῦ βουλευθάρτου τῶν Ἰταλιῶν.

Τὸ οἶκημα τοῦ κ. Σανζᾶκ ἔκειτο ἐν τῷ δευτέρῳ πατώματι, ἦτο ἄνευ πολυτελείας, ἄνευ περιττῶν πραγμάτων, καὶ μόνον τ' ἄ-

πολύτως ἀπαιτούμενα ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ.

Ὁ βίος αὐτοῦ, κατὰ τὰ φαινόμενα, ἦτο τακτικώτατος· τοῦτο δ' ἀπητείτο ἵνα κάλλιον ἐξαπατᾷ τοὺς φίλους του, πλησίον τῶν ὁποίων ἐφαίνετο ὡς συνετός.

Δύο μόνον ὑπηρέτας εἶχε, μίαν μάγειρον καὶ ἕνα θαλαμηπόλον, ἄλλοτε χρηματίσαντα ἀμαξήλατῃν αὐτοῦ, ὀνομαζόμενον δὲ Λόρου· ἦτο δ' οὗτος αὐτὸ τοῦτο περίτρυμμα ἀγορᾶς, ἄνθρωπος τῆς τελευταίας ὑποστάθμης, ἱκανὸς τὰ πάντα νὰ πράξῃ ἐκτὸς τοῦ καλοῦ, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ τυφλὸν ὄργανον τοῦ κυρίου του.

Ὁ ὑποκόμης διετήρησεν αὐτὸν ἐν τῇ ὑπηρέσιᾳ του, πρῶτον διότι ἐγνώριζε μέρος τῶν μυστικῶν αὐτοῦ, καὶ δευτερον, τὸ καὶ κυριώτερον, διότι ἦτο ὡς τὸν ἤθελε.

Μετὰ τῶν ἡμερῶν εἶπε καθ' ἑαυτὸν:

— Τίς οἶδεν; ἴσως μίαν ἡμέραν τὸν χρεῖσθῶ.

Ἐάν ὁ ὑπηρέτης ἐγνώριζεν ὅτι ὁ κύριος αὐτοῦ ἦτο ἀχρεῖος, καὶ οὗτος ὁμῶς ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Λόρου— ἦτο τὸ ψευδώνυμόν του— καταδικασθεὶς ὡς συνένοχος δολοφονίας εἰς δεκαπενταετῆ δεσμά, ἀπέδρα τοῦ κατέργου, πρὶν ἢ ὑποστῆ τὸ δευτερον ἔτος τῆς ποινῆς αὐτοῦ.

Ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, κύριός τε καὶ θεράπων, ἀνταξιοὶ καθ' ὅλα ἀλλήλων, ἠδύνατο κάλλιστα νὰ συνεννοηθῶσι.

Μετὰ δύο ἡμέρας, καθ' ἃς ἡ τύχη συνήνευσε τὰ κυριώτερα τῶν ἡμετέρων προσώπων εἰς τὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος, ὁ ὑποκόμης εὐρίσκατο εἰσέτι ἐν τῇ κλινῇ αὐτοῦ, ὅτε ὁ Λόρου, ὑπανοίξας τὴν θύραν τοῦ δωματίου του, τῷ ἀνήγγειλε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κυρίου Γαβιρών.

Ὁ κ. Γαβιρών, ὑπάλληλος τοῦ πρακτορείου Σερπέν καὶ Συντροφία εἶναι λίαν γνωστός τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις, οἵτινες εἶδον αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἔργον· καὶ νῦν δὲ εἶναι ὁ αὐτός, μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς ὅτι ἐγήρασεν ὀλίγον.

Ἐπειδὴ ἦτο πρόθυμος νὰ ὑπηρετήσῃ ἀδιακρίτως πάντας ὅσοι πληρόνουσιν αὐτόν, ὁ ὑποκόμης Σανζᾶκ ἐγένετο πελάτης αὐτοῦ· ἐπειδὴ ὁμῶς καὶ ἡ ἐχευθρία ἀποτελεῖ μίαν τῶν μεγάλων αὐτοῦ ἀρετῶν, ἐπρόσεξε μὲν ἵνα νὰ μὴ ὁμιλήσῃ τῷ κυρίῳ Σανζᾶκ περὶ τῆς ἀναθεθείσης αὐτῷ ποτὲ ὑπὸ τινος Πέτρου Ρουσῶ ἐντολῆς.

Εἴπωμεν ὁμῶς, ὅπως ὁ ἀναγνώστης δυνήθη νὰ κρίνῃ καλῶς τὸν Γαβιρών, ὅτι ἀπέναντι οὐδενὸς ἐν τῷ κόσμῳ διέπραττε πρᾶξι, ἣν κατὰ συνείδησιν ἐθεώρει κακίαν.

Καίτοι μυστικὸς πράκτωρ καὶ κατάσκοπος ὢν, οὐδὲως ἠρυθρία διὰ τὸ ἐπαγγελάται, περὶ οὗ τοῦναντίον ὠμίλει μεταξὺ φίλων μετὰ τινος ὑπερηφανίας.

Πρῶτος ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος Σερπέν, ὅπερ διετέλει αἰετοποιεῖ εἰς σχέσεις πρὸς τὰ ἀστυνομικὰ γραφεῖα, ἐθεώρει ἑαυτὸν ὡς ἀπαραίτητον καὶ χρησίμον τῇ κοινωνίᾳ, ἐν ἴσῃ μοίρᾳ πρὸς τὸν κλητῆρα, ὅστις νυχθημερόν ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, πρὸς τὸν ἀστυνόμον, τὸν καταζητούντα τοὺς κακούργους, πρὸς τὸν χωροφύλακα τέλος, τὸν συλλαμβάνοντα τοὺς ληστές καὶ τοὺς δολοφόνους.

Ὁ ὑποκόμης, εὐθὺς ὡς ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Γαβιρῶν, ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης του, καὶ ἐντὸς μικροῦ ἤτο ἔτοιμος νὰ δεχθῇ ἐν τῷ δωματίῳ αὐτοῦ τὸν ἐπισκέπτην του.

Ὁ θαλαμηπόλος ἤνοιξε τὴν θύραν, ὁ Γαβιρῶν ἐνεφανίσθη, ὁ δὲ Λόρυ εἰς σημεῖον τοῦ υποκόμητος ἐξῆλλε κλείσας αὐτήν.

— Ἡ πρωϊνὴ ἐπίσκεψίς σας εἶναι σπουδαία, εἶπεν ὁ ὑποκόμης τῷ πράκτορι· δὲν πιστεύω, ὡς αὖ τῷ Θεῷ, νὰ ἔχασες εἰς μάτην τὸν καιρὸν σου. Κάθησε ὅμως προθύτερα, καὶ ἔπειτα ὁμιλήσε, σὲ ἀκούω.

— Ὡς παρετήρησεν ὁ κύριος, οὐδὲ λεπτόν ἔχασα. Προχθὲς τὸ ἔσπερας παρηκολούθησα τὴν κυρίαν καὶ τὴν δεσποινίδα καὶ δὲν ὑπῆγα πολὺ μακρὰν, διότι κατοικοῦν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 218 οἰκίαν ἐπὶ τοῦ βουλευτάρτου Ἀκουσμαν.

Ὁ ὑποκόμης ἔλαβε σημειωματάριον καὶ μολυβδόκονδουλόν, εἰπὼν :

— Λαμβάνω σημείωσις. Ἐξοκλοῦθαι.

— Ἐπειδὴ ἤτο σχεδὸν μία ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ ὅλοι εἰς τὴν συνοικίαν ἐκοιμῶντο, ἐσκέφθη ὅτι τὸ καλλίτερον, τὸ ὑπότιον εἶχον νὰ πράξω, ἤτο νὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ. Ἀλλὰ χθὲς τὸ πρωὶ εὐρέθη ἔνωρις εἰς τὸ βουλευτάρτον Ἀκουσμαν.

» Ἡ κυρία, ἡ ὁποία ὀνομάζεται κυρία Δελῶρμ, κατοικεῖ μετὰ τῆς θυγατρὸς της εἰς τὸ δεῦτερον πάτωμα, ἴδου δὲ τί ἔμαθον μετὰ δυσκολίας, διότι μολοντί, φαίνεται ὅτι ἔχουν περιουσίαν, ἐπειδὴ ἔχει πολλοὺς ὑπηρέτας, ἵππους καὶ ἀμαξίας, δὲν εἶναι γνωστὰ εἰς τὴν συνοικίαν.

» Ἀπὸ δεκαεξῆ μηνῶν ἡ κυρία Δελῶρμ κατοικεῖ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτήν, τὴν ὁποίαν ἐνοικίασε προηγουμένως ἐπ' ὀνόματί της, ἔπειτα τὴν ἐστόλισεν ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν. Ὁ ἐργάτης ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὸν στολισμὸν τῆς οἰκίας ἐπληρώθη ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφον τῆς κυρίας Δελῶρμ.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ συμβολαιογράφος ;

— Κορβιζιέ.

Τὸ βλέμμα τοῦ ὑποκόμητος ἀπήστραψεν.

— Ἐξοκλοῦθαι, εἶπε μετ' ἡρέμου τόνου.

— Μοὶ ἐπιτρέπει ὁ κύριος ὑποκόμης νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχήν του εἰς μίαν παρατήρησιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμα ;

— Ν' ἀκούσωμεν.

— Παρατήρησα ὅτι μετὰ τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα μοῦ ὑπεδείξατε ὡς δυνάμενα νὰ με βοηθήσουν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ κόμητος Δελασέρ, καὶ τῆς θυγατρὸς του, οἱ ὁποῖοι ἀκόμη δὲν ἀνευρέθησαν, ὑπάρχει καὶ ὁ συμβολαιογράφος Κορβιζιέ.

— Λοιπόν, τί παράξενον βλέπετε ; Ὁ κύριος Κορβιζιέ, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ συμβολαιογράφος τοῦ κόμητος Δελασέρ, δύναται νὰ ἦναι καὶ τῆς κυρίας Δελῶρμ.

— Σωστά, ἀλλὰ ἔκαμα σύγκρισιν εἰς τὰς ἡμερομηνίας. Καὶ ὁ κύριος Δελασέρ πρὸ δεκαεξῆ μηνῶν κάθηται μετὰ τὴν θυγατέρα του εἰς Παρισίους, καὶ ἀπὸ δεκαεξῆ μηνῶν ἡ κυρία Δελῶρμ καὶ ἡ θυγάτηρ της κατοικοῦν εἰς τὸ βουλευτάρτον Ἀκουσμαν.

— Αὐτὸ εἶναι σύμπτωσις, ἀπεκρίθη μετ' ἀδιαφορίας ὁ ὑποκόμης.

— Εἶναι βέβαιον εἰς τὴν συνοικίαν ὅτι

ἡ κυρία Δελῶρμ καὶ ἡ θυγάτηρ της ἤλθαν ἀπὸ ἐπαρχίαν.

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον.

— Καὶ ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ζῶσιν ὡς ξένοι καὶ δὲν γνωρίζουν κανένα εἰς Παρισίους· δὲν δέχονται κανένα εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ δὲν ἐπισκέπτονται κανένα.

— Τὸ γνωρίζω.

Ὁ πράκτωρ προσέβλεψεν ἀτενῶς τὸν κύριον Σανζάκ, θέλων νὰ κρίνη περὶ τοῦ ἀποτελέσματος, ὅπερ ἐμελλον νὰ παραγάγῃσιν οἱ λόγοι του καὶ ἐπανέλαθεν :

— Ἡ δεσποινὶς Δελῶρμ ὀνομάζεται Χρυσουγή, ὡς ἡ κόρη τοῦ κόμητος Δελασέρ.

Ὁ ὑποκόμης ἔμεινε ἀπαθής.

— Ἄ ! ἀλήθεια ! ὑπέλαβε. Λοιπόν, κύριε Γαβιρῶν, εἶναι σύμπτωσις καὶ αὐτὸ.

— Ἐξῆ πάντος, διενεθῆ ὁ πράκτωρ, σήμερον εἶμαι ἀνικανώτατος. Καλὰ τὸ ἐνόησα.

— Γνωρίζω, καὶ παρακαλῶ νὰ ἦσαι πεπεισμένος, κύριε Γαβιρῶν, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποκόμης, ὅτι τίποτε ἀπολύτως δὲν ὑπάρχει κοινὸν μετὰ τῆς κυρίας Δελῶρμ καὶ τοῦ κόμητος Δελασέρ, καὶ ἐάν σ' ἐπεφώρισσα νὰ συλλέξης πληροφορίας περὶ τῆς κυρίας αὐτῆς, τὸ ἔπραξα διὰ λόγους, εἰ ὁποῖοι δὲν σχετίζονται καθόλου μετὰ τὰς προγενεστέρας ἀναζητήσεις σου περὶ τοῦ κόμητος Δελασέρ.

— Ἥξευρον κάλλιστα ὅτι αἱ παρατηρήσεις μου ἦσαν ἀνάξιαι, ἀνταπήντησε ταπεινῶς ὁ Γαβιρῶν· ἐν τούτοις ἐνόμισα καλὸν νὰ μεταδώσω αὐτάς εἰς τὸν κύριον ὑποκόμητα. Με γνωρίζει ὁ κύριος ὑποκόμης καὶ γνωρίζει καλῶς ὅτι δὲν εἶμαι βλαξ, ὥστε νὰ ἐκλάβω τὸν ἱέρακα διὰ κουκουβάγιαν. Οὐδ' ἐγὼ ὑπέθεσα ὅτι ἡ δεσποινὶς Δελῶρμ ἤτο δυνατόν νὰ ἦναι Χρυσουγή Δελασέρ.

— Κ' ἔπειτα, ἐπανέλαθεν ὁ ὑποκόμης, δὲν ἔχω συμφέρον νὰ μάθω τί ἀπέγεινεν ὁ κόμης· οὔτε περὶ αὐτοῦ ἔχομεν νὰ σκεφθῶμεν πλέον, οὔτε περὶ τῆς θυγατρὸς του.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶμαι κατευχαριστημένος διὰ τοῦτο.

— Διὰ τί ;

— Διατί, κύριε ; διότι ἡ ἐντολή, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀνεθέσατε μετὰ καθίστα τὸν ἀτυχεστὸν τῶν ἀνθρώπων.

— Πῶς τοῦτο ;

— Διότι ἀπὸ ἐνὸς ἔτους βασανίζομαι μετὰ τὴν ἰδέαν αὐτήν, ὅτι δὲν εἶμαι πλέον ἰκανὸς εἰς τίποτε· ἔχασα τὴν ορεξίν καὶ τὸν ὕπνον μου. Δὲν βλέπει ὁ κύριος ὑποκόμης πόσον ἀδυνατίσῃ ; Τί τὰ θέλετε ; ὁ καθείς ἔχει τὴν φιλοτιμίαν του, τὴν υπερηφάνειαν του. Νὰ ἀναλάβω μίαν ἐντολήν, νὰ πληρωθῶ δι' αὐτήν καὶ νὰ μὴ τὴν φέρω εἰς πέρας, ὦ ! εἶναι ἐντροπή δι' ἐμὲ τὸν Γαβιρῶν· μοῦ ἐρχεται νὰ δέσω μίαν πέτρα εἰς τὸν λαϊμόν μου καὶ νὰ πείσω εἰς τὸν Σηκουάνα. Τὸ εἶπα πολλὰ φορὰς εἰς τὸν κύριον ὑποκόμητα, ὅτι, κατὰ τὴν πεποιθήσιν μου, ὁ κύριος Δελασέρ καὶ ἡ κόρη του ἀπεκατεστηθησαν εἰς μακρὸν ὄπνον.

— Τώρα ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει αὐτό· ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν κυρίαν Δελῶρμ.

— Μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ πληροφωρήσω τὸν ὑποκόμητα ὡς πρὸς τὸν εὐγενετακόν

βίον τῆς κυρίας αὐτῆς· οἱ ὑπηρέται της καὶ ὅλη ἡ ὑπηρεσία της εἶναι ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ εἰς ἄκρον μυστικὴ, μέχρις ἀπελπισίας. Καὶ ὅμως νομίζω ὅτι μετὰ τὸν καιρὸν καὶ μετὰ τὴν ὑπομονὴν θὰ εὐπορέσωμεν νὰ βγάλωμεν ὁμιλίαν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀμαξηλάτου, ὅταν τὸν πιάσῃ κανεὶς μετὰ τὸ καλόν· καθὼς παρετήρησα, μετὰ τὸ κρασί εὐκολα κατορθώνεται αὐτό.

— Ἡ κυρία Δελῶρμ εἶναι γυναίκα τριανταπέντε ἔως τεσσαράκοντα ἔτων, αἰ ;

— Μάλιστα.

— Καὶ ἐπειδὴ ζῆ μόνη μετὰ τὴν θυγατέρα της, ὑποθέτει κανεὶς ὅτι εἶναι χήρα.

— Αὐτὸς κρύπτεται ἀπὸ ἐμέ, ἄς κρυβῶ καὶ ἐγὼ ἀπὸ αὐτόν, ἐσκέφθη ὁ κατάσκοπος.

Καὶ ἀπεκρίθη :

— Βεβαίως, κύριε, ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶναι χήρα. Ἄ ! δὲν πρέπει νὰ λησμονήσω νὰ σὰς εἶπω ὅτι καὶ ἓνας γέρον, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται κύριος Δελῶρμ πηγαίνει καὶ τὴν βλέπει συχνά· συχνότατα δὲ καὶ ἡ δεσποινὶς Δελῶρμ ἐπισκέπτεται τὸν γέροντα αὐτόν, θὰ ἦναι βέβαια ἀδελφός, ἢ καλλίτερα θεῖος τῆς κυρίας Δελῶρμ.

— Ἐξέρχεται μόνη ἄρα γε ἡ δεσποινὶς Δελῶρμ ;

— Μόνον ὅταν πηγαίῃ εἰς τοῦ θείου της, πάντοτε ὅμως ἐφ' ἀμαξίας.

— Ὡς λέγεις, καὶ ὡς τὸ ὄνομά του ἀποδεικνύει, ὁ γέρον αὐτὸς κύριος εἶναι στενὸς συγγενὴς τῆς κυρίας Δελῶρμ.

— Ἐκτός...

— Τί ἐκτός, λέγεις ;

— Ἐκτός ἐάν εἶναι πλούσιος, ὁ ὁποῖος τὴν διατηρεῖ ὡς ἐρωμένην, διότι τέλος πάντων αὐτὴ ἡ κυρία Δελῶρμ καὶ ἡ κόρη της θὰ ἦναι δύο ὑποκρίτριαι θεατροῦ. Μπᾶ ! τέτοια πράγματα βλέπει κανεὶς καθ' ἡμέραν.

— Νὰ σὲ πῶ, δὲν τὸ ἔβαλα αὐτό εἰς τὸν νοῦν μου. Ἐλα, κύριε Γαβιρῶν, εἴμφορες νὰ μὲνης ἡτυχός ὅτι εἶναι κακολόγος. Ὡ ! καθόλου δὲν τὸ ἐνόησες.

[Ἐπειτα συνέχεια]

¶

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ἄριστα κατηρητισμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκόν ἐπιμετρωτάτη ἀμοιβή. — Πληροφορία ὁδὸς Πρωαστείου, ἀριθ. 60.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ

Καταστήματος, καταλλήλατοι δι' οἰκονομίας ἐργασίαν, εἰς εὐθυνοτάτην τιμὴν. Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρέιον τοῦ κυρίου

ΓΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολύβια· παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευασμένη καὶ πολυουμένη κατ' ὄκαν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρέας γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

Σ. ΔΕΝΔΕΑ Ὁδὸς Σταδίου 36.
Βισάντιο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλθαζία, Νέκταρ, Βορδῶ, Ζαμάτικα. Οἶνοι κοινὸς πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὄκλαν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

Τὰ ἐξῆς νέα βιβλία ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Αἱ τιμαὶ διὰ τοῦς ἐν τῷ ἐξωτὲρ κῶ ἐνοουδνται εἰς χρουσόν.

« Ἀπόκριφα Κωνσταντινουπόλεως ἤτοι σκηνὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει » ὑπὸ Χ. Σαμαρτσίδου, δραχ. . . . 2. « Μάρτυς ἢ Λαυρεντία » μὴ. Α. Δεννέρυ, δραχ. 2.50. « Μεγάλη Περιοσιὰ » μὴ. Ε. δὲ Μοντεπέν, δρ. 2.75. « Οἱ Μοϊκανοὶ τῶν Παρισίων » μὴ. Α. Δουμά, δρ. . 5. « Ὁ Πλοίαρχος Κορκοράν » μὴ. Ἰουλ. Βέρν, δρ. 1.30. « Ροβῖνος Χόσδ ὁ Εὐπατρίδης » μὴ. Α. Δουμά, δρ. 1,25. « Ὁ Ροκαμβόλ » μὴ. Πονσόν δὲ Τερράιλ. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ 18 ὀκλήρων βιβλίων, ἐκάστου εἰς τὸμους διηρημένου: « Τὰ δράματα τῶν Παρισίων » τὸμ. 3. « Ἄθλοι Ροκαμβόλ » τὸμ. 2. « Ἀνάστασις Ροκαμβόλ » τὸμ. 2. « Τελευταία λέξις Ροκαμβόλ » τὸμ. 2. « Ὀραία Ἀνθοκόμος » τὸμ. 2. « Αἱ Ἀθλιόττες τοῦ Λονδίνου » τὸμ. 2. « Αἱ Κατεδαφίσεις τῶν Παρισίων ». « Τὸ Σχοινίον τοῦ Ἀπηχομισμένου ». « Ἡ Ἐπιστορῆ τοῦ Ροκαμβόλ » τὸμ. 3. « Οἱ Νέοι Ἄθλοι τοῦ Ροκαμβόλ ». Τὸ δλον τὸμοι 18. Τιματα ὀκλήρης ἢ σειρᾶ δρ. . . 40. « Ἡ Μνηστὴ τῶν Ἐκατομμυρίων » συνέχεια τῶν μυθιστορημάτων « Κόρητος Μοντεχρήστου » καὶ « Ἀρχοντος τοῦ Κόσμου » τὸμ. 3, δραχ. 4. « Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τὰ Ἀνέκδοτα Αὐτοῦ » ὑπὸ Γεωργ. Λαμπισῆ, τὸμ. 2, δρ. . . . 4. « Αἱ Τραγωδίαι τῶν Παρισίων » μὴ. Σαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τὸμ. 9, δρ. 10. « Μαρκῶν ὁ Μαλουίνιος » καὶ συνέχεια « Ὁ Μαρκῆσιος Δὲ Λου-Ρονάν » τὸμ. 2, δρ. 3 5). « Ὁ Πυροσβέστης » καὶ συνέχεια « Ἡ Ἀπορρανισθεῖσα Κόρη », τὸμ. 2, δρ. 3.50. « Ὁ Ἐγγαστριμύθος » μὴ. Ε. δὲ Μοντεπέν, τὸμ. 3.δ. 3.

« Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαριτὰ καὶ τὸ Κρασί » μὴ. Πῶλ δὲ Κόκκ μετ' εἰκόνων, λεπτὰ. 80. « Νάθαν ὁ Σαφὸς » ὑπὸ Lessine, ἐκ τῶν φιλολογικῶν παρίργων Θ. Ἀφεντούλη, δρ. 1.25. « Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων » μὴ. Πῶλ δὲ Κόκκ δρ. 1. « Ἱστορία τοῦ Γαλλογερμανικοῦ Πολέμου » μετ' εἰκόνων ὑπὸ Κωνσταντίνου Σταυρίδου, τὸμ. 2, δρ. . . . 5. « Παιήματα » Ἀχιλλέως Παράσχου, τὸμ. 3, δρ. . . 5. « Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων » μὴ. Β. Οὐγκῶ μετὰφρ. I. Καρασούτσα μετ' εἰκόνων, τὸμ. 2 δρ. 4. « Οἱ Ἀθλοὶ » Β. Οὐγκῶ μετὰφρ. I. Ἰσιδ. Σκυλίση μετ' εἰκόνων, τὸμ. 5, ἄδει. δρ. 10, χρυσόδετ δρ. 13. « Ἱστορία τοῦ Κριμαϊκοῦ Πολέμου » ὑπὸ Βαρόνου Βαζανκούρ ἐπὶ τούτοῦ ἀποσταλέντος εἰς Κριμαίαν, τὸμ. 2 δρ. 5. « Οἱ Ἐργάται τῆς Θαλάσσης » μὴιστ. Βίκτωρος Οὐγκῶ μετὰφρ. Α. Γ. Σκαλιδου, δραχ. 2. « Αἱ Κατηραμένα τῶν Παρισίων » μὴιστ. Ἰουλίου Μαρύ, τὸμ. 2, δραχ. 3. Δράματα Βίκτωρος Οὐγκῶ: « Μαρία Τυδορί » δρ. . . 1. « Ἄγγελος Παταίου » δρ. . . 1. « Ἐρνάνης » δραχ. . . . 1. « Βουγρᾶβοι » δραχ. . . 1. « Ροὺί Βλάς » δραχ. . . 1. « Τὰ Σκότη τῆς Ζωῆς » μυθιστορία κατὰ μετάφρασιν Στυλ. Ραπσοπούλου, δραχ. 1.75. « Ἐν Ἀγωνίᾳ » μὴιστ. Ἰουλίου Μαρύ, τὸμ. 3, δρ. 2. « Ὁ Ἰατὴρ τῶν Πτωχῶν » μὴιστ. Σαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δραχμάς. 2.50. « Ἡ Μικρὰ Μήτηρ », μὴ. Αἴμ. Ρισβούργ, δραχ. 3. « Ἡ Ἀρτοπόλις » μὴιστ. Σαβιὲ δὲ Μοντεπέν δρ. 5. « Ὁ Χονδροκέφαλος » μὴ. Πῶλ δὲ Κόκκ δραχ. . 1.50. « Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἔρωσ » μὴ. Σαβιὲ δὲ Μοντεπέν τὸμ. 7, δραχ. 6. « Οἱ Ἀθλοὶ τοῦ Λονδίνου » μὴ. Π. Ζακκῶν τὸμ. 2 δρ. 250. « Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ » μετ' συνέχσιαν: « Ἡ Ἄνυμφος Μήτηρ » μὴ. Α. Ματτέυ δραχ. 2.30.

« Ἑλληνικὴ Ἀνθολογία » ἤτοι συλλογὴ ἑλληνικῶν ἀσμάτων μετὰ πλείστων εἰκόνων, δραχ. 1.50. « Ὁ Σαῖφ Ζουλιανὸν » Ἀραβικὸν μυθιστόρημα δρ. 1.75. « Τὸ Φρούριον τοῦ Καρρού » καὶ συνέχεια: « Τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλῆς » μὴ. Γ. Φ. Σμιθ, τὸμ. 2, δραχ. 3. « Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη » μὴιστ. Σαβιὲ δὲ Μοντεπέν τὸμ. 4, δραχ. 4. « Ὁ Γοῦς Μάννεργκ » μὴ. Οὐάλερ Σκωτ δραχ. . 2. « Ἡ Δεκαήμερος » τοῦ Βοκκακίου, ἄδειος δρ. 2.50 χρυσόδετος δραχ. 4. « Ὁ Κερατᾶς » Πῶλ δὲ Κόκ κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθου Τριανταφύλλου δραχ. 2. « Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη » μὴ. Παύλου Φεβάλ, δρ. 150. « Ἡ Ἀθιγγανίς » μὴ. Ε. δὲ Μοντεπέν, τὸμ. 5 δρ. 5. « Ὁ Ἰατὴρ Ραμῶ » μὴ. Γεωργίου Ὁσέ, δραχ. . 1.50. « Ἡ Μοδιστρούλις » μὴ. Πῶλ δὲ Κόκ, δρ. . . 4.30. « Κραυγὴ τῆς Παράφρονος » μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, δραχ. 2.50. « Ἡ Μεγάλη Ἰζα » μὴ. Ἀλεξίου Μπουβιὲ δρ. 2.50. « Ὁ Εὐγενῆς Ἔρωσ » μὴ. Ἀλεξ. Δουμά δρ. . . . 2. « Τὸ Στρατιωτικὸν Τάγμα » μὴ. Ἰουλ. Μαρύ δρ. 2.50. « Ὁ Λυκογιάννης » μὴ. Αἴμ. Ρισβούργ τὸμ. 4 δρ. . 4. « Ἡ Ματθίδη » μὴ. Εὐγενίου Σὴη μετὰφρ. I. Ἰσιδ. Σκυλίση δραχ. 5. « Μιχαὴλ Στραγκιῶφ » μὴ. Ἰουλίου Βέρν δραχ. . 1.50. « Ἰζολίνα ἢ Μεξικανὴ » μὴ. Μεν Ρεϊδ δρ. . . 430. « Ἡ Μεγάλη Καρδία » μὴ. Π. δ' Αἰγγερμῶν τὸμ. 4 δρ. 5. « Ἡ Σύζυγος τοῦ Νεκροῦ » μὴ. Α. Μπουβιὲ δρ. 2.75. « Ἡ Δέσποινα δὲ Βρεσσιέ » μὴ. Α. Δελπὶ δρ. 1.25. « Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως » Φ. Α. Μινιέ, μετὰφρ. Ε. Α. Σίμου μετὰ 30 εἰκόνων, τὸμ. 2, δρ. 2.50. « Πρακτικὴ Ἱατρικὴ τῶν Οἰκογενειῶν » συγγραφεῖσα ὑπὸ Τιμ. Καρδαρᾶ ἱατροῦ μετ' εἰκόνων τὸμ. 2, δρ. . 6. « Τὰ Μυστήρια τῶν Φαρμακόνων » ὑπὸ Leo Taxil μετὰ 75 ὀμοειδίων εἰκόνων δρ. 7.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Table with 4 columns: Station, Time, Station, Time. Includes Πειραιεύς, Ἀθήναι, Πάτραι, Ἀργος, Κόρινθος, Ὀλύμπια, Πύργος, Λεγαινά, Πάτραι, Ἀκράτα, Κόρινθος, Ἀθήναι, Πειραιεύς.

Table with 4 columns: Station, Time, Station, Time. Includes Κόρινθος, Ἄργος, Ναύπλιον, Τρίπολις, Τρίπολις, Ἄργος, Κόρινθος.

Table with 4 columns: Station, Time, Station, Time. Includes Καβάσιλα, Κυνδύνη, Λουτρά, Λουτρά, Κυνδύνη, Καβάσιλα.

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαρσοτοχίας καθ' ἑκάστην.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παιδᾶς ἢ κοράσια. — Πληροφορία παρ' ἡμῶν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ 39 — Ἀθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσιων, φοικῶν, κομιθίων, χειροκτιῶν, μαστουρίων, ὀμβρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. Πῶλῃσις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

Advertisement for Hebe's Hair Restorer. Includes text: Hebe's Hair Restorer, Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶνε βαρῆ, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προσέραν αὐτῶν χρῆσιν διὰ τῆς ἐνδογενήσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιδεδιημένην οὐσίαν περιέχει. Γενεὴ ἀποθνήσκουσα ἐν Λονδίῳ. Εὐρίσκειται ἐν Ἀθῆναις μόνον εἰς τὸ Βιολογικὸν τῆς Κοινωνίας, ὁδὸς Προσέρινης, ἀρ. 10, καὶ τιμαὶ ἐκάστη φιάλη δραχμῶν ὀκτώ. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας 9)

Advertisement for H.B.H. Includes text: Η ΒΗΗ, Εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η Πλατεία Ὁμονοίας, Εὐρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΪΔΙΑ τῆς ὥρας.

Advertisement for Grand Magasin Le Louvre. Includes text: GRAND MAGASIN LE LOUVRE, 125 Rue d'Bole 125. On a apporté Lustres, grand choix de vase de cristal, grand assortiment d'articles en Porcelaine et en Faience, riche collection d'articles de luxe. — Service de table. — Services a thé. — Prix Fixés. ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡΕ, 125 Ὀδὸς Ἀνάλου 125. Ἐκφορμισθῆσθαι. Αἰμακαί, Πολυλάτοι, μεγάλη συλλογὴ χρυσάλλια σκευῶν, μεγάλη συλλογὴ σκευῶν ἐκ πορσελάνης καὶ φαϊάνης, πλούσια συλλογὴ κορφοτρυγημάτων. — Μαχαροπορήρουνα, σύνολα τέλει, σύνολα τραπέζης — Ἱππὰι ὠκυομέναι. ΕΙΛΟΠΟΙΗΣΕΙΣ δεγόμεθα εἰς λίαν συγκρατατικῶς τιμὰς. ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ, ὁδὸς ροαστείου, κομβὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.